Prefaţa traducătoruluiDescoperire in Tokushima
i

Descoperire în Tokushima

Titlul original: Entdeckung in Tokushima

Primul tipar în limba română - Martie 2009
Autor: Traducerea: Editarea: Coperta:
Gisela Jahn Markus Wehner prof. Ligia Cruţ Ovidiu Grămesc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAHN, GISELA
Descoperire în Tokushima / Gisela Jahn ; trad.: Markus Wehner. - Suceava : Little Lamb, 2009
Index
ISBN 978-973-7762-84-9
I. Wehner, Markus (trad.) 821. 112.2-31=135. 1

Dragă cititor,

Noi, cu tot ceea ce suntem, aparţinem Creatorului. La fel crede şi familia Peters, care alege să lase Germania şi tot ce aveau pentru a păşi în necunoscut. Aveau o destinaţie -Japonia - şi un scop - să le spună oamenilor despre speranţa şi viaţa care sunt în Dumnezeu. Cu acestea au pornit la drum şi cu încrederea că Dumnezeu este cu ei. Sunt multe locuri deosebite pe acest pământ, dar cel mai frumos şi mai sigur este cel în care Dumnezeu ne vrea. Căutarea acestui loc reprezintă nucleul evenimentelor din carte. Misionarul Peters şi familia lui sunt o dovadă vie a faptului că viaţa condusă de Dumnezeu implică răbdare şi credinţă. Curajul adolescentin, născut din dorinţa de a lupta împotriva răului, îi determină pe cei doi copii, Miriam şi Ştefan, să se aventureze într-o căutare riscantă a hoţului care le-a furat paşapoartele. Cititorul descoperă, împreună cu aceşti mici detectivi, culturi diferite, obiceiuri şi tradiţii. Cartea ne deschide ochii să înţelegem că, întotdeauna, Dumnezeu are metodele lui de a ne călăuzi şi cunoaşte ce este cel mai bine pentru noi. Doresc să ai curajul de a-ţi lăsa viaţa în braţul Dumnezeului Adevărat, care este Acelaşi ieri, azi şi în veci.

Markus Wehner

Impresii şi păreri

Cartea incită prin densitatea epicului: aventură, căutare, suspans. Doi copii, frate şi soră, se comportă ca nişte detectivi şi încearcă să dea de urma paşapoartelor furate, fără de care nu pot părăsi Hawaiul pentru a ajunge în Japonia. Deşi trec prin mai multe situaţii dificile, membrii familiei nu-şi pierd speranţa, simţul umorului şi, mai ales, încrederea în Dumnezeu.

prof. Ligia Cruţ

Cartea Giselei Jahn se remarcă printr-o dinamică aparte în care dialogul te ţine captiv până la finalul ei. Relaţionarea cu Ţara Soarelui Răsare, cu ţărmurile hawaiene măreşte suspansul care îi are ca protagonişti pe Miriam şi Ştefan. Cei doi, ca nişte veritabili detectivi, îşi finalizează

cercetările cu bine pentru ca apoi să se întoarcă acasă cu gândul că putea fi mai rău.
David Reguş - Biblioteca Agape
Lectura acestei cărţi îi va captiva cu siguranţă pe tinerii cititori, dar şi pe părinţi. întâmplările relatate se petrec cu o repeziciune uimitoare. Răsturnările de situaţie au loc atunci când nimeni nu se mai aştepta. Imprevizibilul devine ingredientul principal al vieţii tinerei familii, iar plictiseala şi rutina nu-şi mai găsesc locul.
Ovidiu Biciuşca
Doar o scurtă pauză
- Uite aici! a strigat Ştefan şi şi-a întins braţul în faţă. Repede, cu ciripit gălăgios, câţiva papagali s-au şi aşezat pe el.
Miriam a început să aplaude râzând entuziasmată.
- Sunt cele mai prostuţe păsări pe care le-am văzut în viaţa mea, spuse ea cu voce puternică, aşa încât să fie auzită peste ciripitul papagalilor.
- Uite cum stau agăţaţi aici. Arată de parcă în orice moment ar putea să cadă la pământ.
- Da - şi ochii lui Miriam străluceau de bucurie - ca la noi acasă, la grădina zoologică, dar mult mai frumos!
Ştefan oftă.
- Hawai este o insulă minunată, îmi pare rău că mâine trebuie să plecăm. Patru zile e prea puţin pentru o zonă aşa de frumoasă.
- Da, prea puţin! întări Miriam uitându-se în urmă. Oare unde au rămas tata şi mama?
Ştefan zâmbi cu subînţeles:
- întotdeauna, când sunt la cumpărături, au nevoie de o veşnicie până să iasă din magazin.
- Hai să mergem să-i căutăm!
Cei doi copii o luară înspre clădirea cu acoperiş plat, care adăpostea un magazin foarte elegant, aşezat între doi palmieri umbroşi.
- Asta e o adevărată junglă. Ştefan nu se mai sătura privind.
- Unde mai găseşti aşa ceva: o junglă în mijlocul oraşului?!

- Doar în Honolulu, doar în Hawai! răspunse Miriam chicotind.
- Acum iar te prosteşti! bombăni Ştefan. Uneori, să aibă o soră de paisprezece ani prin preajmă, era pentru el o adevărată pedeapsă.
Au ajuns la magazin exact când părinţii ieşeau pe uşă.
- îmi pare rău, dar nu am găsit ceea ce am căutat, spuse tatăl dezamăgit. Am luat degeaba paşapoartele şi biletele de avion cu noi.
Miriam îi privi mirată.
- De când avem nevoie de aşa ceva pentru cumpărături? Nu plătim de obicei cu bani?
- Intr-un magazin unde poţi să cumperi fără să plăteşti taxe vamale trebuie să arăţi paşapoartele şi biletele, doar banii nu sunt de-ajuns. într-adevăr, ciudat. Dacă ştiam că ieşim din magazin cu mâinile goale le-aş fi lăsat în seiful hotelului!
- Oricum, râse amuzată mama, avem nevoie de ele mâine dimineaţă!
- Da, ce păcat! oftă Ştefan.
- Cum adică „ce păcat"?

- Eu aş vrea să mai rămân. Patru zile e prea puţin pentru vacanţă, nu credeţi?
- Pentru misionari nu e posibil mai mult, zâmbi mama lui Ştefan. Aceasta nu este vacanţă, ci doar o scurtă pauză. Voi ştiţi că mâine mergem mai departe, spre Japonia.
- Japonia, Japonia... insistă Ştefan. De ce chiar în Japonia? Hawai nu are nevoie de misionari?
- Un misionar trebuie să meargă acolo unde este chemat, interveni tata în discuţie.
Ştefan dădu din umeri, resemnat. Când începea tata, cu tonul lui de predicator, încercarea de a susţine o polemică nu mai avea niciun rost.
- ...Iar chemarea noastră se numeşte Japonia. Nu ştim încă în care localitate din Japonia suntem trimişi de Dumnezeu, dar că e vorba de Japonia nu încape îndoială.
- Tata are dreptate, spuse mama şi îl cuprinse de după umeri pe băiatul care era cât ea de mare. Ştefan împlinise deja 13 ani. Te asigur însă că în Japonia este foarte frumos. Aşa de frumos, încât o să uiţi foarte repede Hawai-ul. îţi mai aduci aminte versetul pe care l-am citit împreună din Biblie?
-Eu îl ştiu pe de rost, strigă Miriam. Şi, fără să aştepte un răspuns, începu : „Iată, Eu trimet un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum şi să te ducă în locul pe care L-am pregătit." Exod 23.20
- Da, vezi tu, continuă mama amuzată de spontaneitatea fiicei ei. Un loc care este pregătit de Dumnezeu trebuie să fie foarte frumos, nu?
Ştefan aprobă din cap.
- Pot să-mi doresc ceva? întrebă el.
- Da, dacă dorinţa ta este bună, răspunse tatăl.
- Aş vrea să înconjurăm încă o dată insula cu autobuzul. Costă doar 50 de cenţi de persoană. Sau crezi că este prea scump?
-Mult prea scump, veni răspunsul aşteptat. Dar pentru tine putem să facem aceasta, chiar dacă mâine vom mânca numai pâine şi apă.

O dimineaţă adevărată de vacanţă

- Ştiţi ce mi-a plăcut cel mai mult ieri-seară? întrebă Ştefan, în timp ce muşca din cornul de la micul dejun.
- Nu, răspunse mama, în timp ce puse cana de cafea înapoi la locul ei. Ce ţi-a plăcut?
-Apusul de soare, nu că era extraordinar? Aşa de colorat! Dacă cineva îmi povestea că soarele străluceşte şi luminează în tot felul de culori, nu credeam... A fost minunat!
Miriam aprobă bucuroasă din cap.
- Este minunat aici, spuse ea cu o voce sugrumată, nu din cauza cornului pe care îl mânca, ci din cauza emoţiilor. Mi-ar plăcea să locuim pentru totdeauna aici!
- Capul sus! spuse tata zâmbind. Sau trebuie să ajung cu doi supăraţi în Japonia? Voi ştiţi că în Japonia zâmbetul face parte din cultura ţării. Japonezii sunt prietenoşi şi amabili.
Miriam se uită gânditoare la tata. Era întotdeauna un om plin de nădejde, o persoană specială care putea să transmită încredere celor din jur. Deja

începea să simtă cum colţurile gurii i se ridicau încet într-un zâmbet larg. Şi Ştefan zâmbea când a băgat ultima bucată de corn în gură.
De la masa de dimineaţă s-a ridicat o familie veselă şi fericită, vorbind parcă toţi în acelaşi timp. Urcară împreună cu liftul până la etajul şapte şi, ajunşi în cameră, au început să-şi facă grăbiţi bagajele. Tata a pus valizele lângă noptiera pe care erau paşapoartele şi s-a uitat la ceas.
-Este aproape ora nouă, a spus el, la ora 11 vine taxi-ul, care ne duce la aeroport. Ce spuneţi dacă am mai face

ceva în aceste două ore?
- Pe plajă? întrebă Ştefan.
- Bineînţeles! strigă Miriam. Unde în altă parte? într-o clipă, blugii lui Ştefan erau pe pat.
- Unde sunt pantalonii mei de baie?
- Lucrurile pentru baie sunt în bagaj, spuse mama.
- Dar nu este mai bine să citim din Biblie şi să cerem binecuvântarea Tatălui Ceresc înainte de călătoria lungă?
- Nuuuuuuuuu, strigară în cor Ştefan şi Miriam, nu chiar acum! Pentru asta avem destul timp mai târziu. Mai sunt doar două ore şi probabil n-o să mai ajungem în viaţa noastră în Hawai.
Tata se gândi un moment. După aceea aprobă din cap.
- Copiii au dreptate. Noi trebuie să le dăruim surprize.
- Uraaaaaaaaaa! Şi, cu strigătul indienilor, se aruncară asupra bagajului.
Mama clătină din cap.
- Să vă puneţi lucrurile în ordine pe pat, spuse ea, doar nu vreţi să intraţi cu hainele şifonate în avion?
- Nu, mamă, râdea Miriam, uite aici costumul tău de baie, prinde-1!
Şi, cu o mişcare rapidă, îi aruncă mamei costumul.
- Uite, tata! spuse fetiţa, aruncându-i şi lui pantalonii de baie.
- De ce nu i-ai prins? spuse Miriam. Tatăl râse.
- Sunt eu un bun sportiv?
- Nu, e adevărat că nu eşti, interveni mama, şi asta se vede, burta ta... Trebuie numaidecât să mergem în costume de baie prin hotel şi pe stradă?
- De ce nu? Aici nu ne cunoaşte nimeni. Mai mult decât atât, am văzut mulţi burtoşi pe stradă.
- Aşa este, spuse Ştefan apăsat, eu cred că voi arătaţi foarte bine pentru vârsta voastră.
Mama şi tata se priviră scurt unul pe altul şi apoi pufniră în râs. După ce s-au schimbat, încă mai râdeau.
- Ce glumă am spus? murmură Ştefan nedumerit, dar nu primi niciun răspuns.
- Astăzi sunt foarte comici, îi şopti Miriam. Explicaţia îl linişti oarecum pe Ştefan. Avea tot timpul
sentimentul că părinţii râd de el şi asta nu-i plăcea deloc.
- Luăm şi cheia cu noi pe plajă? întrebă tata în timp ce încuia uşa de la intrare.
- Da, cred că putem să riscăm, spuse mama. Aşa câştigăm timp la recepţie.
Plaja era aşa de frumoasă, nisipul aşa de fin, marea aşa de albastră şi

limpede, iar apa tot aşa de caldă ca în cadă. Ştefan alergă cât putu de repede în apa care se aduna în valuri mici peste el.
- Astăzi o să înot foarte departe, strigă el.
- Dar gândeşte-te că vrem să ajungem împreună cu tine în Japonia, îl avertiză mama.
Ştefan se încruntă, vizibil jignit.
- Pot să am grijă de mine. Nu mai sunt un copil mic. Miriam începu să râdă.
- Vin şi eu... Facem un concurs de înot?
Cu paşi mari începură să alerge prin valuri. Apoi se aruncară pe burtă în apă şi, cu chiote de bucurie, începură să înoate în larg.
Ştefan o urmă voiniceşte. înotând cu mişcări largi, el reuşi s-o ajungă pe sora lui. Fata înota foarte repede, iar Ştefan cheltui multă energie până să ajungă lângă ea.
- Până la marcajul de limită! răsuflă Miriam, în timp ce se întorcea încet pe spate.
- Dar înainte de asta ne scufundăm puţin!
- Aici?
- Da, exact aici. Să vedem cine ajunge primul jos! Ştefan se aruncă şi, în curând, nu i se mai vedeau
10
decât pantalonii galbeni şi puţin picioarele.
Miriam trase puternic aer în piept, înainte de a străpunge apa ca un peşte, şi se lăsă cu capul în jos până la fund. Marea pată galbenă, care strălucea între corali, era Ştefan sau unul dintre peştii coloraţi, adunaţi acolo? Ce minunată lume se descoperea în adânc!
Niciodată nu mai văzuse Miriam atâţia peşti splendizi, în culorile lor puternice, străluceau ca la un concurs de frumuseţe. Coralii, ca un castel viu cu multe camere secrete, erau acolo ca să ofere protecţie peştilor. în niciun acvariu de pe glob nu exista aşa o minunăţie.
Cu câteva mişcări rapide, Miriam se îndreptă spre un coral. Peştii n-o băgară în seamă şi nu-i făcură loc. Pata galbenă, strălucitoare, părea să fie pantalonii de baie ai lui Ştefan, da - cine altcineva putea fi - Ştefan însuşi. Când ajunse sora lui la el, băiatul începu să gesticuleze că vrea să meargă la suprafaţă. Şi Miriam simţea că nu mai are îndeajuns aer. Fata îşi întinse braţele deasupra capului şi, ajutându-se de picioare, se strădui să ajungă cât mai repede sus.
- Am câştigat, spuse gâlgâit Ştefan, înainte să simtă aerul de la suprafaţa apei. Eu am câştigat!
-Fie... şi acum până la borna de limită! răspunse Miriam.
După ce trase de câteva ori aer adânc în piept, Miriam simţi putere proaspătă în tot corpul. Cu mişcări echilibrate, înotând câineşte, începu să alunece prin apă. Degetele o ajutară să atingă prima ţinta.
- De data asta ai câştigat tu! zise Ştefan, agăţându-se de borna de limită doar la câteva secunde după Miriam. Acum suntem la egalitate.
- Uite, spuse Miriam arătând cu degetul ceva în larg, pe-acolo pluteşte o tablă!
- Unde? întrebă Ştefan clipind din ochi. Suprafaţa apei, care reflecta lumina soarelui, îl orbea.

- A... da, acum văd şi eu.
într-adevăr, în mijlocul apei plutea o tablă. Dar nu plutea, părea să o fi pus cineva acolo.
- Este legată de o bornă micuţă, spuse Miriam. Cu siguranţă este pentru ceva.
- Să înotăm până acolo, sigur e scris ceva pe ea. Amândoi copiii au înotat liniştiţi unul lângă altul. Erau
deja obosiţi, nu le mai rămăsese multă energie. S-au apropiat încet de tabla plutitoare - foarte departe de mal, aproape în mijlocul apei.
- Poţi să descifrezi ce scrie? întrebă Miriam.
- Nu, trebuie să mergem mai aproape. După câţiva metri, scrisul era vizibil.
- Eu cred că primul cuvânt este - *Beware,* murmură Ştefan nesigur, *beware of... the sharksl*
- în limba germană asta înseamnă *Achtung...* hmm, nu cunosc cuvântul celălalt... *Sharks!* spuse Miriam.
- Ştii ce înseamnă *sharksl*
- Eu cred..., şi faţa bronzată a lui Ştefan se făcu albă ca zăpada. Asta înseamnă rechini! Aveţi grijă la rechini -*Atenţie, rechini!* - este scris aici."
- Ceeeeeee? Şi Miriam înlemni de groază. Viteză înapoi!
Plini de frică, ochii lor scrutau mereu depărtările să vadă dacă nu cumva era vreun rechin la suprafaţa apei. în spatele fiecărui val micuţ li se părea că văd o aripă de rechin.
Ştefan şi Miriam se simţiră cuprinşi dintr-odată de o forţă nebună. Aşa de repede ca atunci nu mai înotară niciodată. Ca din puşcă au ţâşnit spre mal, acolo unde era salvarea. în spate, îşi imaginau că-i urmăresc rechinii. în momentul în care genunchii lor au atins nisipul de pe plajă au ştiut că sunt în siguranţă. Gâfâind, s-au ridicat şi, cu mâinile sprijinite pe genunchi, aplecaţi, încercau să-şi tragă răsuflarea, în timp ce apa curgea de pe ei.
- Aici eraţi? se auzi vocea tatălui, noi v-am aşteptat, e timpul să mergem, trebuie să ne şi schimbăm.
Miriam şi Ştefan se uitară unul la altul. Acum chiar trebuiau să-şi ia la revedere de la insulă. Dintr-odată au uitat de frica rechinilor. Trişti, au privit parcă pentru ultima dată această insulă frumoasă cu palmieri, cu ciripit de papagali şi cer strălucitor, cu marea albastră - ca să nu mai spunem de nisipul alb, curat, de pe plajă. Nu credeau că se vor mai întoarce vreodată la aceste minunăţii. Zilele trecuseră foarte repede şi nu mai era nicio speranţă să revină.
12
13

O surpriză teribilă

- Uite, au făcut deja ordine, spuse tata mirat, atunci când au intrat în cameră.
- Da, comic, întări mama. Cearceafurile sunt schimbate, totul este curat. Este normal să facă aşa, atunci când clienţii sunt plecaţi?
- Cel puţin lucrurile noastre sunt puse în ordine pe scaun. Miriam îşi luă hainele, care erau deasupra, şi dispăru în baie.

După o jumătate de oră, toţi erau schimbaţi pentru plecare. Hainele ude le puseseră în valiză într-un prosop uscat.
Era iarnă în Japonia şi toţi patru erau îmbrăcaţi potrivit pentru acest anotimp.
Ştefan zâmbi jenat atunci când trecu îmbrăcat aşa prin holul hotelului. Cu capul în jos, fără să privească în dreapta sau în stânga ieşi prin uşa largă din sticlă. Ducea una dintre valize, cea mai micuţă, în timp ce tatăl împingea în faţă valiza cea mare. în jur nu era niciun angajat care să-i ajute. Geanta din mâna mamei nu era uşoară, iar Miriam era acoperită de tot felul de plase şi gentuţe pe care le căra. Din fericire, taxiul aştepta deja cu portbagajul larg deschis. Plin de bucurie, taximetristul a alergat în faţă ca să-i ajute.
Când intră în maşină, Ştefan observă plin de bucurie că aerul condiţionat funcţiona. Acum îmbrăcămintea groasă de iarnă era mai uşor de purtat la temperaturile ridicate din Hawai. Oricum, taximetristul îi privea mirat în oglindă: cu siguranţă, această familie îi părea de pe altă planetă.
După aproximativ jumătate de oră de mers cu maşina,

au ajuns la destinaţie. Ştefan şi Miriam vedeau prin uşile de sticlă pistele de aterizare. Deasupra lor, pe un panou mare, electronic, clicăiau cifre şi litere. Erau afişate sosirile şi plecările avioanelor.
- Uite, ăsta e avionul nostru, şopti Miriam şi arătă spre locul unde era afişat - Zborul *725 Tokyo Corean Airlines.*
Apoi privi spre tata.
- Plecăm în curând?
- Da, spuse el, luaţi-vă bagajele, trebuie să mergem la ghişeu. Gâfâind, începu să împingă cea mai mare valiză spre un ghişeu aflat la capătul unui hol lung.
- Biletele şi paşapoartele dumneavoastră, vă rog, spuse în limba engleză bărbatul din spatele geamului.
- Aici, poftim. Tata scoase biletele din buzunarul aflat în interiorul hainei.
- Şi paşapoartele dumneavoastră, vă rog, repetă bărbatul impacientat.
Tata băgă mâna în fiecare buzunar de la geacă - şi nu erau puţine - dar de fiecare dată o scotea goală.
- Iubito, ai tu paşapoartele? căută el ajutor la soţia sa.
- Nu, tu le-ai pus în buzunar.
Miriam se schimbă la faţă. Acum începea o căutare dramatică. Ştia asta. De multe ori tatăl lor uita unde îşi punea lucrurile. Până acum însă, întotdeauna, după un timp scurt, găsea ceea ce căuta. îl urmărea cu milă. Niciodată nu mai căutase ceva aşa de agitat şi nervos, în paşapoarte erau vizele şi permisele de şedere pentru Japonia.
- Eu nu am paşapoartele, spuse el. Le-ai pus tu undeva, probabil în geantă.
- Vino, mamă, te ajut. Ştefan luă geanta şi, dintr-o singură mişcare, trase fermoarul.
- Nu aici, stăm în calea celorlalţi pasageri, spuse

mama şi îl împinse pe Ştefan, împreună cu geanta, câţiva paşi mai încolo. După puţin timp, toate hainele din geantă erau teanc pe duşumeaua

aeroportului.
- Aici nu sunt paşapoarte.
împreună cu mama, Ştefan puse totul înapoi în geantă.
- Trebuie să continuăm să căutăm, undeva trebuie să fie, şopti tata printre dinţi şi mută valiza mare câţiva metri înapoi în hală. La ghişeu, se formase deja o coadă lungă de pasageri care clătinau din cap şi vorbeau între ei vizibil iritaţi. Pe cei patru nu-i interesa însă ce gândeau ceilalţi. Un lucra era important, trebuiau să găsească paşapoartele.
Pe fruntea tatălui se formaseră broboane de transpiraţie. Acum, toate valizele şi gentuţele erau deschise în faţa lor. Sistematic, fiecare lucru era despachetat, pipăit şi scuturat... Nimic.
Oamenii grăbiţi treceau peste bagajele lor. Dar ei patra aproape nu simţeau nimic, nu auzeau batjocurile celor care îi priveau cu mânie. Incet-încet, au realizat ceva ce mai înainte nu puteau să creadă, paşapoartele nu se aflau în bagaje. Cu gesturi mecanice, au pus totul înapoi. Orice căutare nu mai avea rost. Paşapoartele dispăruseră.
- Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva? murmură tata.
- Eu ştiu, strigă dintr-odată Ştefan. Voi le-aţi uitat pe noptieră, probabil mai sunt încă acolo!
- Adevărat, ai dreptate! Peste faţa tatălui licări o lumină.
- Hai, să luăm repede un taxi! Dacă ne grăbim, probabil mai prindem avionul nostru!
- Şi ce facem eu şi mama în timpul acesta? vru să ştie Miriam. Trebuie să aşteptăm aici?
- Ce puteţi face? Acolo sunt bănci, staţi jos! Tatăl îl luă pe Ştefan de după umeri.
16
- Hai, vino!
Cât de repede au putut, au alergat spre ieşire şi s-au urcat în primul taxi care aştepta afară.
- Hotelul Kings, repede! strigă tatăl lui Ştefan şi băgă sub nasul taximetristului câteva bancnote de dolari.
Bărbatul nu a aşteptat al doilea îndemn. Cu o smucitură porni maşina şi luă o curbă cu un scârţâit de cauciucuri.
- Ţineţi-vă bine! strigă taximetristul. Atenţionarea lui veni prea târziu însă. Ştefan şi tatăl au
simţit durerea, după ce s-au lovit unul de altul la pornirea sălbatică.
Taxiul mergea cu viteză nebună. Peisajele de pe marginea dramului ţâşneau pe lângă ei. Dar, de această dată, nu aveau ochi pentru frumuseţea insulei. Se uitau doar înainte, dornici să zărească hotelul cât mai repede.
Când s-au văzut în faţa hotelului, au respirat uşuraţi. Taxiul a oprit cu un scârţâit puternic de frână.
- Aşteptaţi aici! strigă tatăl lui Ştefan, în timp ce cobora din maşină. Venim imediat înapoi!
La recepţie aşteptau câţiva clienţi noi.
- Scuzaţi, vă rog, spuse Ştefan făcându-şi loc în faţă. Suntem foarte grăbiţi. Am uitat ceva!
- Asta poate să spună oricine, murmură un bărbat tânăr.
Din fericire, doamna de la recepţie a văzut panica de pe faţa lui Ştefan şi

pe tatăl care îl urma. Se întoarse spre el.
- Ce aţi uitat?
- Am lăsat ceva în cameră - paşapoartele noastre. Putem să mai intrăm o dată?
- Care este numărul camerei? -337.
Recepţionera începu să răsfoiască într-o carte.
17
- Această cameră este deja ocupată, spuse ea. Ştefan se sperie, dar se gândi o clipă, apoi întrebă:
- Probabil puteţi să-i întrebaţi pe oaspeţi dacă nu putem intra două minute?
- In această cameră clienţii vor veni abia după-amiază. O să chem hotelierul să meargă cu voi. Dar vă rog să nu deranjaţi nimic!
- Nu, o asigură Ştefan legănându-se cu nerăbdare de pe un picior pe altul. Să se grăbească, vă rog!
Doamna tânără dădu din cap şi apăsă scurt pe un clopoţel.
- Ce doriţi? se auzi vocea unei persoane apărute ca din senin.
- Condu-i pe domnii aceştia la camera 337. Ei au stat până azi-dimineaţă acolo şi au uitat ceva foarte important.
- Paşapoartele noastre, completă Ştefan. Hotelierul zâmbi cu subînţeles, dar Ştefan era prea
tulburat ca să observe acest lucru. îl trase pe tatăl său de mânecă.
- Vino, tată, terminăm imediat. încă mai avem timp! Cu inima bătându-i puternic, Ştefan intră pe uşa
îngustă a camerei. Tatăl îl urmă îndeaproape, aproape să-1 calce pe călcâie. Se uitară repede spre noptieră - era goală.
- Probabil că au căzut pe jos, murmură Ştefan şi se lăsă în genunchi. Mâna lui tremura atunci când căuta în toate colţurile.
După aceea, ridică privirea tristă în sus, spre tatăl lui. Acesta aştepta înmărmurit, alb ca varul şi cu ochii larg deschişi.
în uşă, stătea rezemat hotelierul, cu o expresie ciudată pe chip.
- Nici aici nu sunt, oftă Ştefan.
- Dacă m-aţi întreba pe mine, se băgă bărbatul în vorbă, lucrurile uitate nu le veţi găsi niciodată. Dacă nu ai
18

grijă, tot ce se uită aici face picioare. Mă înţelegeţi? Ştefan dădu din cap.
- Deci, furat - adio, spuse el aproape fără voce. Şi ce facem acum?
Tatăl îşi luă băiatul în braţe.
- Nu am nici cea mai mică idee.
19

Poate să ajute cineva?

Ştefan şi tatăl lui stăteau nemişcaţi în holul hotelului. Au fost nevoiţi să-i dea voie taximetristului să plece şi au sunat la aeroport. în acelaşi moment, Miriam şi mama erau anunţate prin staţie: „Vă rugăm să vă întoarceţi la hotelul dumneavoastră!"
- Nu înţeleg de ce ne-ar fura cineva paşapoartele, spuse Ştefan mai mult pentru el, decât pentru tatăl său. Ce poate să facă hoţul cu ele?

- Probabil foarte multe, veni răspunsul. Nu ştiu prea multe despre crime, dar pot să-mi imaginez că un traficant poate schimba uşor fotografiile.
Ştefan întrebă stupefiat:
- Asta înseamnă că nişte hoţi călătoresc cu numele noastre prin America şi probabil prin Japonia?
- E posibil.
- Cât de mult trebuie să mai rămânem în Hawai? Frumoasa insulă părea acoperită acum de un văl cenuşiu.
Să stai aici de bună voie sau forţat era o diferenţă pe care Ştefan nu şi-o imaginase ca fiind aşa de mare. Trist, privea în gol, toate culorile din jur îşi pierduseră strălucirea. Dintr-odată, i se făcu dor de acasă, de Germania, dor de acasă, chiar dor de Japonia. Locuise acolo, cu mulţi ani în urmă, împreună cu părinţii lui şi cu Miriam. Şi apoi a început să-şi dorească locul necunoscut din Japonia, pe care şi părinţii lui trebuiau să-1 descopere. Ciudat, cât de repede îşi pierduse insula farmecul! Hawai-ul devenise acum puşcăria lor. Oare cât de mult vor fi nevoiţi să stea aici, în mijlocul oceanului liniştit?
20
- Căutarea voastră nu a avut succes. Vocea cristalină a lui Miriam îl trezi din gândurile apăsătoare. Aşa e?
- Da, spuse tatăl ridicându-se de pe scaun. Unde sunt valizele?
- încă în taxi. Vino, trebuie să plăteşti şoferului!
De această dată au avut parte de un taximetrist mai comod şi neprietenos. Banii pentru cursă i-a cerut prin geam.
- După ce luaţi valizele, nu uitaţi să închideţi portbagajul, bolborosi el în limba engleză.
Ştefan se uită ţintă la ţigara pe care o avea în colţul gurii. Cum putea să vorbească fără să-i cadă?
- Interesant, eu mi-am imaginat altfel Japonia, încercă mama să facă o glumă, când stăteau împreună în holul hotelului înconjuraţi de bagaje.
- Şi eu, întări Miriam.
Cu fruntea încruntată, tatăl se uita la ei îngrijorat.
- Eu cred că trebuie să dau nişte telefoane.
- La cine? Ştefan şi Miriam îl priveau cu mirare.
- Prima dată, trebuie să vorbesc cu managerul de la compania care ne-a vândut biletele de avion. Probabil că el poate să ne ajute mai departe.
- Acolo în faţă este o cabină telefonică, spuse Miriam arătând cu mâna. Ştii numărul lui?
- Nu, dar putem să-1 aflăm.
- întreb acolo în faţă, interveni Ştefan ridicându-se din fotoliu şi îndreptându-se spre recepţie.
- Puteţi să-mi daţi numărul de telefon de la Corean Airlines? o întrebă el pe angajată.
- O secundă. Femeia luă o carte groasă de pe raft şi începu să o răsfoiască. Vi-1 scriu... aici. Poftim! Cu un zâmbet plăcut îi dădu lui Ştefan un bileţel alb.
- Mulţumesc! strigă el peste umăr în timp ce alerga spre fotoliile pe care stăteau ceilalţi membri ai familiei.
împreună cu tatăl lui, merse la telefon.
21

- Uite cât de practic e! Aici există un buton, dacă apeşi pe el, pot să aud şi eu. Pot să fac asta?
Tatăl lui confirmă din cap. Puţin neliniştit şi tremurând, formă numărul primit. Suna.
- Dumnezeule, te rog fă să fie cineva acolo, se rugă Ştefan. Te rog! Te rog!
Cineva ridică receptorul.
- Sunt Kim... Wesley Kim!
- Aici Peters... Eu sunt misionar şi...
- Oooo, misionar?! se auzi glasul plin de bucurie la celălalt capăt al liniei.
- Şi dumneavoastră sunteţi creştin?
-Normal, normal... ce pot să fac pentru dumneavoastră?
Ştefan nu mai ascultă toată povestea pe care tatăl o spunea, surprins fiind de reacţia managerului de la linia de avioane. Dacă este creştin, cu siguranţă va putea face ceva pentru o familie de misionari.
- îmi pare rău... căzură cuvintele ca un trăsnet peste Ştefan. îmi pare rău, chiar dacă aş vrea, n-aş putea să vă ajut. încercaţi la ambasada Germaniei. Sunaţi acolo, probabil ei vă ajută. Aveţi numărul lor? Aşteptaţi să vi-1 dau.
Tatăl lui Ştefan puse receptorul între ureche şi umăr şi scoase din buzunarul de la geacă un bileţel şi un pix. Mâinile îi tremurau atunci când nota numărul.
- Aaaa, ce am vrut să mai întreb, se auzi vocea managerului din cutia micuţă, aveţi unde să vă cazaţi?
- Până acum am locuit la hotelul Kings. încercăm să primim o cameră tot aici.
- Dacă aveţi o problemă, vă rog să luaţi legătura cu biserica baptistă din Honolulu. Cu siguranţă vă vor ajuta.
- Da, mulţumesc! răspunse cu un zâmbet misionarul. Despre această biserică am auzit multe. Iniţiatorul ei, Bill Cook, a fost cu mulţi ani în urmă în Japonia şi a ţinut un curs

pentru misionarii de acolo.
- Bine, eu sper să nu vă simţiţi aşa de abandonaţi - cu toate că eu nu am posibilitatea să vă ajut.
- Nu, mulţumesc mult, mulţumesc mult!
Tatăl lui Ştefan încheie conversaţia, apoi, grăbit şi puţin nervos, formă numărul de telefon al ambasadei Germaniei.
Trrrrrrr... trrrrrrr, suna. Trrrrrrr... trrrrrrr.
- Nimic, spuse tata în timp ce punea dezamăgit receptorul în suport. Nu răspunde nimeni!
- Trebuie să mergem acolo, spuse Ştefan. Tatăl dădu din cap.
- Merg cu Ştefan la ambasadă, spuse el când ajunse din nou lângă soţia şi fiica sa.
- Doar voi doi? Asta nu! De data asta mergem împreună, spuse foarte hotărâtă soţia misionarului.
- Şi ce facem în timpul acesta cu bagajele?
- De ele o să aibă grijă doamna drăguţă de la recepţie. Este bine să mutăm toate lucrurile acolo.

Zis şi făcut. îşi uniră forţele şi terminară treaba foarte repede. La fel ca întotdeauna, doamna s-a oferit să aibă grijă de valizele, punguliţele şi gentuţele lor.
- Puteţi să aveţi încredere în mine, ciripi ea cu un zâmbet ce părea puţin fals.
Ştefan şi Miriam se uitară unul la altul neîncrezători.
- Să sperăm că funcţionarii de la ambasadă mai sunt acolo, îi şopti Miriam fratelui ei. Este sâmbătă după-amiază şi nu sunt sigură că mama şi tata îşi dau seama de asta.
23
La ambasadă
- Ooo, aţi avut noroc să mă mai găsiţi, spuse bărbatul şi îi invită pe toţi în biroul lui. în mod normal nu se mai lucrează la ora asta.
Bărbatul stătea jos, într-un fotoliu lat, în spatele biroului aflat la celălalt capăt al camerei.
- Ce problemă aveţi?
Deşi se afla în străinătate de foarte mult timp, ca ambasador, vorbea o germană foarte îngrijită.
întâmplarea nefericită fu repede povestită. Ambasadorul ascultă cu atenţie, iar expresia jovială îi dispăru repede de pe chip.
Clătină din cap îngrijorat.
- Nici eu nu sunt omul potrivit care să vă ajute, spuse el cu regret. Dumneavoastră aveţi nevoie de paşapoarte noi. Asta e sigur. Dar, din păcate, eu nu pot să vi le eliberez. Şi paşapoartele de care aveţi nevoie, cu vize cu tot, e complicat... Dumneavoastră, momentan nu puteţi să dovediţi că sunteţi ceea ce spuneţi că sunteţi... Cu toate că eu vă cred. Dar aici, în această situaţie, credinţa nu ajută.
- Depinde ce fel de credinţă, murmură misionarul. Ambasadorul, care începuse să scotocească într-un
sertar de jos, privi puţin iritat spre el. Apoi, se ridică. Avea în mână o hârtie albă cu litere groase.
- Cel mai bine este să încercaţi la ambasada Japoniei. Aici este adresa. Ei au posibilitatea să întrebe la ambasada Japoniei din Germania, care v-a dat viza pentru destinaţie. Poate o să aveţi succes la biroul pentru vize. îmi pare rău, altfel de sfat nu vă pot da.

- Mai este deschis la ambasadă? vru să ştie tata.
- Bineînţeles, răspunse el cu un zâmbet larg. Japonezii sunt cunoscuţi drept oameni harnici ca albinele. Timp liber este pentru ei un cuvânt străin. Cu toate că eu cred că-1 vor învăţa în timp!
Puţin descurajaţi, urcară toţi patru în taxiul care îi aştepta. Două încercări de a-şi recupera paşapoartele eşuaseră deja. Ambasada Japoniei era pentru ei ultima speranţă.
Ultima speranţă pentru ei? Nu, bineînţeles că nu. Tatăl ceresc ştia cu siguranţă cum se simţeau ei şi pentru el era un lucru mărunt să-i ajute. De ce nu a făcut totuşi nimic? Nu a promis El că va trimite îngerul Lui să meargă înaintea lor? Ce era acum cu îngerul? Era posibil ca el să aştepte deja în ambasada Japoniei?
Astfel de gânduri treceau prin minţile lui Ştefan şi a lui Miriam, în timpul

călătoriei. Tatăl, care stătea în faţă, lângă şofer, era scufundat în scaun. Rareori îl văzuseră copiii pe tatăl lor aşa de trist şi abătut.
Călătoria cu taxiul parcă nu se mai sfârşea. Honolulu nu era micuţ, dar lor li se părea că traversează tot oraşul. Ambasada Japoniei trebuia să fie tocmai la celălalt capăt al oraşului. Pe lângă asta, străzile erau aşa de aglomerate, încât traficul era paralizat de multe ori. Părea că toţi oamenii din Honolulu ieşiseră la plimbare pe roţi. în cele din urmă, taxiul opri. Cu un oftat adânc, cei patru au coborât.
- Vă rog, aşteptaţi aici! spuse tata.
Miriam şi Ştefan făcură câteva mişcări ca să se mai dezmorţească. Plini de emoţie, urcară treptele.
Angajatul ambasadei părea morocănos. Se vedea că nu era deloc o plăcere să lucreze sâmbăta după-amiază.
Misionarul începu să spună pentru a treia oară întreaga poveste.
- Şi ce avem noi de-a face cu asta? întrebă micuţul bărbat într-o engleză stâlcită şi cu o faţă plictisită. Ce avem noi de-a face cu aceasta? Aceasta este treaba dumneavoastră,

nu a noastră.
- Vă rog, dumneavoastră puteţi să ne ajutaţi! Vă costă doar un telefon în Diisseldorf. Cei de acolo pot să vă confirme că vizele pentru familia Peters au fost eliberate.
Bărbatul strâmbă din gură.
- Aceasta noi nu facem.
Apoi îşi duse mâna la gât şi îşi aranja cravata.
- Cine ne spune nouă că dumneavoastră nu aţi vândut paşapoartele? Pentru o viză fără limită, cu intrare şi ieşire pentru Japonia si SUA, se plăteşte pe piaţa neagră un preţ minim de 20.000 dolari.
- 20.000 de dolari?! fluieră Miriam printre dinţi. Nebunie!
Lui Ştefan aproape nu-i venea să-şi creadă urechilor. „20.000 de mărci este deja prea mult - dar dolari?" Tatăl se întoarse spre ei.
- Haideţi să mergem. Ne pierdem timpul aici. Apoi întoarse capul în spate.
- Nu am cunoscut niciodată un japonez aşa de neprietenos, spuse el cu voce tare ca să fie auzit de angajatul ambasadei. Să fii prietenos în orice circumstanţă a vieţii face parte din cultura Japoniei. Cine încalcă aceasta este dispreţuit de cei din jur.
Miriam şi Ştefan se uitară la mama lor. Pe faţa ei se putea citi dezamăgirea. Palidă, se rezemă de perete. Se spulberase şi ultima speranţă. Fără paşapoarte, fără vize, fără cineva care să aibă încredere în ei sau să facă ceva pentru ei, ce puteau să facă pe această insulă?

Un plan
- îmi pare rău, dar la noi e plin, spuse doamna drăguţă de la recepţia hotelului Kings. încercaţi la hotelul de alături. Mergeţi întâi fără bagaje. Dacă găsiţi ceva, daţi un telefon şi angajatul nostru vine cu bagajele dumneavoastră, continuă femeia arătând cu mâna înspre muntele de bagaje pe care le primise mai devreme ca să aibă grijă de ele.
Din fericire, în hotelul de alături tocmai se eliberaseră două camere mici,

simple. Acestea doar pentru două nopţi, luni trebuiau să le elibereze şi să caute altceva. Luni trebuie să elibereze camerele şi să...
Pentru moment se simţeau uşuraţi. Următoarele două nopţi nu trebuiau să le petreacă în aer liber, luni vor căuta mai departe, existau multe hotele în Hawai.
în acea sâmbătă seară, familia Peter a rămas în cameră. Nimic nu îi mai atrăgea la plajă: nici palmierii, nici florile, nici papagalii. Acum aveau foarte mult timp, mai mult decât îşi doreau. Toată fascinaţia pe care o exercitase insula asupra lor s-a risipit într-o clipă.
Prin pereţii subţiri ai hotelului, Miriam şi Ştefan puteau să audă vocea părinţilor lor.
- Eu sunt aproape sigură că paşapoartele erau dispărute atunci când ne-am întors de pe plajă, a spus mama. Eu nu le-am văzut pe noptieră şi de aceea am crezut că tu le-ai luat în buzunar. Nu m-am mai gândit la asta.
- Cred că ai dreptate. A fost ciudat pentru mine că am găsit paturile făcute. Imaginează-ţi o biată cameristă, să aibă sub nas, dintr-odată, câteva mii de dolari. Nu putem spune că numai ea a greşit când a găsit şi a luat aşa o valoare.

- Probabil a fost camerista. Dar sigur nu putem să ştim, spuse mama. îmi pare rău, dar noi nu suntem fără vină în toată povestea asta. Cine a luat paşapoartele, nu a putut să reziste tentaţiei.
Miriam şi Ştefan îl auziră pe tatăl lor oftând din greu.
- Ştii ce mă întristează pe mine cel mai mult? Eşecul meu. Iţi aminteşti? înainte de călătorie, tu ne-ai propus să citim din Biblie şi să ne rugăm. Eu, sincer, am crezut că risipim timpul şi am preferat să mergem la plajă. Normal, pentru Dumnezeu era posibil ca acest furt să nu se fi întâmplat, dar este ciudat, nu crezi?
- Eu cred că acum trebuie să ne rugăm, se auzi vocea blândă şi liniştită a mamei. Iar pentru citirea Bibliei, avem acum timp fără limită.
Vocile din camera alăturată se liniştiră pentru un moment. Ştefan privea jos, prin geamul micuţ, strada aglomerată.
- Acum trebuia să fim deja în Japonia. N-aş fi crezut niciodată că poate să ni se întâmple aşa ceva.
- Mai bine rămâneam în cameră. Şi de ce a trebuit ciudata aceea de cameristă să vină aşa de devreme? Miriam se frământa cu gândurile.
- Eu ştiu ceva, spuse Ştefan dintr-odată. O s-o prindem pe această cameristă. E clar că ea a fost. Nu mă îndoiesc.
- Şi ce vrei să faci?
- O aduc la punctul în care ne va aduce paşapoartele. Vei vedea.
Miriam făcu ochii mari.
- Doar nu vrei s-o baţi?
- Nu, doar să o sperii puţin. îmi fac un plan. Miriam se gândi puţin.
- Tu nu ştii cine a făcut curat în camera noastră. Sunt atâţia care lucrează aici, cum vrei să-1 prinzi pe vinovat?

- Ba eu cred că pot! Vocea lui Ştefan suna plină de energie.
- Vor vedea cu cine s-au pus! Noi nu ne lăsăm aşa de uşor furaţi!

Miriam preferă să-şi ţină gura. Ştia că atunci când Ştefan voia ceva nimeni nu-1 putea opri. Fiecare încercare de a-1 opri îi dădea mai mult curaj să continue.
- Vino, mergem dincolo, în hotelul Kings, spuse Ştefan făcând câţiva paşi spre uşă. Ce este? Vii şi tu sau trebuie să merg singur?
Ezitând, Miriam se ridică din patul ei.
- Am şi eu dreptul să mă gândesc un minut, spuse ea. Ştefan deschise deja uşa.
- Hai, gândeşte-te, insistă el nerăbdător.
Doamna cu zâmbet neobosit se afla încă la recepţie. Ziua ei de muncă părea că nu se mai termină.
- Puteţi să-mi spuneţi cine a fost responsabil pentru camera 337? o întrebă Ştefan respectuos.
- Din păcate, nu, veni răspunsul. Aceste lucruri sunt responsabilităţile doamnei casei. Dar, din nefericire, ea nu mai este aici. Şi-a terminat programul pentru astăzi. Vine mâine dimineaţă la ora 6:00.
- Eu am crezut că dumneavoastră sunteţi doamna casei!
Ştefan aproape că nu putu să-şi ascundă decepţia.
- Nu, eu sunt doamna de la primire. Asta îmi mai lipseşte acum, să mă ocup şi de personal!
Doamna drăguţă de la început era acum ofensată.
- îmi pare rău, murmură Ştefan. Vă rog frumos scuzaţi-mă, nu am ştiut...
- Vino, îi spuse Miriam trăgându-1 de mânecă. Tu vezi că nu eşti bine primit aici. Aşteaptă până mâine dimineaţă. Camerista nu fuge.
- Eşti sigură?
29
Miriam se uită la fratele ei stupefiată. Dintr-odată înţelese semnificaţia cuvintelor lui. Dacă femeia a fugit, oricum este departe. Indiferent dacă aflau acum sau mâine dimineaţă era prea târziu ca să o prindă.
Ştefan confirmă din cap.
-Probabil ai dreptate. Dar mâine dimineaţă la ora 6:00 stăm aici pe covor - clar?
- Clar! zâmbi Miriam. Dacă e aşa, trebuie să mă culc acum. Altfel, mâine dimineaţă nu mai aud alarma ceasului.

Katv
30
„Bip, bip, bip", alarma o trezi pe Miriam din somnul adânc. Ah, cât de mult ura acest sunet. Pentru următoarea zi de naştere îşi dorea un alt ceas deşteptător. Toate ceasurile sunt făcute în Japonia, ca şi cele mai multe electrocasnice.
Japonia...! In momentul în care a oprit ceasul, cu o lovitură puternică de mână, simţi un gol în stomac gândindu-se la întâmplarea din ultimele 24

de ore. Vor ajunge până la urmă în Japonia?
Fata se uită la Ştefan, care dormea adânc.
- Hai, Ştefan, trezeşte-te! ţipă Miriam, zgâlţâindu-1 de mână. Este deja şase fără un sfert. Doamna casei ajunge la muncă imediat.
- Hmm, murmură Ştefan. Buimac şi dezorientat, se ridică de pe pernă.
Cu o smucitură, Miriam trase plapuma de pe el.
- Ridică-te! Hai, trebuie să ne grăbim!
Ştefan clipi din ochi la soarele care umpluse toată camera cu lumina lui.
- Hmmm, mormăi el. Cât este ora?
- Şase fără un sfert, ţi-am zis deja. M-am gândit că vrei să faci rost de paşapoartele noastre.
La cuvântul paşapoarte, Ştefan se trezi de-a binelea. Dintr-o săritură, se ridică din pat.
- Cred că trebuie să ne grăbim!
Era încă linişte şi străzile erau goale, când Miriam şi Ştefan se furişau din hotel. Rapid au trecut pe lângă colţ înspre hotelul King. Era şase fără câteva minute când au intrat în holul hotelului. Hotelierul, care stătea la uşă, îi privi cu

mirare.
- Noi o căutăm pe doamna casei, clarifică Ştefan. Bărbatul zâmbi.
- Acolo, în spate, vine acum.
Tremurând de emoţie, se îndreptară către o doamnă mai plinuţă.
- Vă rog, scuzaţi-ne, începu Ştefan respectuos. Aţi putea să ne spuneţi care doamnă a fost responsabilă ieri pentru camera 337?
Femeia făcu ochii mari.
- Ciudat că întrebaţi chiar de această doamnă. A dispărut de ieri. Am căutat-o deja peste tot. Probabil ştiţi voi unde poate să fie?
- Nu, şi noi o căutăm, răspunse Minam tristă.
- îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Nu este în camera ei. Şi vestiarul ei este gol. Arată de parcă nu ar mai avea de gând să se întoarcă.
Femeia îi privi gânditoare pe amândoi.
- Ceea ce mă miră cel mai mult, continuă ea, este că a fugit în toiul lucrului. Terminase doar o treime din camere. A lăsat totul şi a dispărut. La început nici n-am observat. Iar eu am avut multe necazuri din cauza camerelor, care trebuiau făcute.
Ştefan şi Miriam aprobară din cap cu regret. Era doar aparent, pentru că, momentan, îi interesau mai mult problemele lor decât cele ale doamnei casei.
- Păcat, murmură Ştefan, într-adevăr păcat.
- Aşteptaţi o clipă! spuse femeia peste faţa căreia trecu o lumină. Katy - aşa o cheamă pe cea pe care o căutaţi -a avut aici o prietenă foarte bună, o fată pe nume Bess, care lucrează în bucătărie. Eu chiar am vorbit cu ea... îmi pare rău, mie nu îmi spune nimic, dar poate voi puteţi să aflaţi ceva.
- Când putem să vorbim cu ea? o întrebă Ştefan agitat. Mai era o speranţă, încă nu se terminase totul.
- E de serviciu în seara asta. încercaţi după-amiază, aproape de ora 17:00. Este posibil să vă întâlniţi atunci, dar după aceea îmi spuneţi şi mie. Da?

- Cu siguranţă, dădu Ştefan din cap, şi mulţumesc mult pentru toate informaţiile.
Miriam şi Ştefan se îndreptară spre uşa de la intrare.
- Katy are paşapoartele noastre, oftă Miriam, asta e sigur.
- Da, clar, spuse Ştefan lovindu-se cu palma peste frunte, şi este proastă. Tot comportamentul ei dovedeşte acest lucru. Dacă eram eu în locul ei terminam cel puţin toate camerele, apoi inventam ceva despre o mătuşă bolnavă sau ceva asemănător şi apoi aş fi plecat departe cu sufletul liniştit.
- Nu eşti normal, spuse Miriam revoltată.
Acum chiar nu putea deloc să-1 înţeleagă. Ea era aşa de meticuloasă şi de corectă, exact opusul fratelui ei.
- Vino, ne întoarcem, spuse Miriam. După cât îi cunosc eu pe părinţii noştri, sunt deja la micul dejun.
Căutând cu privirea în jur, au intrat amândoi în sala de mese. Puţin ascunsă într-un colţ, la o măsuţă rotundă, stătea mama.
- Unde este taţi? o întrebă Miriam în timp ce se aşeză pe scaun.
- La telefon.
- Cu cine?
- Sună la biserica despre care a vorbit managerul de la linia de transport aerian. Cu siguranţă, ei au program în dimineaţa aceasta. Vrem să mergem şi noi.
- Şi noi?
- Bineînţeles că veniţi şi voi. Nu ştiu exact cum putem să ajungem acolo. Dar, uite, vine taţi...
- Vine cineva să ne ia, zâmbi el stând lângă masă. O doamnă Green era la telefon. îl trimite pe soţul ei cu maşina. Ne ia de aici la ora 9:00.
Toate îngrijorările păreau aproape uitate.

O urmă proaspătă

Părea o duminică dimineaţă minunată. în timpul programului de biserică, cei patru nu s-au mai simţit atât de împovăraţi. Sigur, erau încă nevoiţi să rămână pe insulă, dar găsiseră acest loc care era ca un fel de acasă pentru că erau înconjuraţi de creştini.
Domnul şi doamna Green erau oameni foarte liniştiţi şi prietenoşi. Cu toată inima, au invitat familia de misionari la ei pentru masa de prânz. Familia Peters a răspuns cu plăcere invitaţiei.
- Mai avem încă un musafir, spuse zâmbind doamna Green. William Core, liderul bisericii noastre. El a fost astăzi în altă biserică şi a predicat.
Misionarul Peters cu soţia şi copiii, Miriam şi Ştefan, i-a prezentat doamna Green.
- Mă bucur, i-a salutat William Core întinzându-le mâna.
- Sunteţi din Germania? Cu ce ocazie aţi venit aici? înainte ca misionarul să dea vreo explicaţie, doamna
Green interveni.
- întâi mâncăm. Pentru discuţii este timp după aceea, spuse prompt femeia.
După-masă, au stat împreună cu domnul şi doamna Green şi William Core. Misionarul a fost nevoit să povestească încă o dată totul.

- Eu cred că trebuie să-i spunem lui Dumnezeu ce ne apasă, spuse William Core. El ştie de ce aveţi nevoie.
Era deja ora 18:00, când domnul Green s-a ridicat să-i ducă pe Peters înapoi la hotel.
- Oh, mi-a venit o idee, spuse William Core, care

stătea deja în uşă. Mâine seară avem în Honolulu o întâlnire cu sportivi creştini. Puteţi să veniţi şi dumneavoastră acolo şi să povestiţi ce vi s-a întâmplat.
Misionarul Peters rămase puţin surprins.
- Eu... eu nu ştiu..., se bâlbâi el.
- Gândiţi-vă la asta. Vin mâine dimineaţă pe la ora 9:00 în hotel la dumneavoastră. M-aş bucura dacă aţi spune da.
Cu aceste cuvinte, bărbatul îşi luă la revedere. Doamna Green îşi conduse musafirii până la maşină.
- Sper că dumneavoastră o să mai veniţi la noi în vizită, spuse ea la sfârşit şi în vorbele ei se putea simţi prietenia sinceră.
Ştefan se uită la ceas
- Oau! Aşa de târziu e?! întrebă el. Să sperăm că o mai găsim pe femeia de la bucătărie.
- Care femeie de la bucătărie? şopti Miriam.
- Bess, prietena lui Katy. Spune sincer, ai uitat! Miriam se schimbă la faţă.
- Sincer nu m-am mai gândit la asta. A fost aşa de frumos la Greens, m-am simţit foarte bine. Mă mir, eu nu mai sunt aşa de îngrijorată.
- Eu da, murmură Ştefan. Nu vreau să rămân pentru totdeauna aici, indiferent cât de prietenoşi sunt oamenii!
Holul hotelului Kings era aglomerat, în momentul când au ajuns Miriam şi Ştefan. Cei doi copii căutară din priviri un ajutor. Când l-au zărit pe angajatul hotelului, care era altul decât cel de dimineaţă, au pornit grăbiţi spre el.
- Cum putem ajunge în bucătărie? vru Ştefan să ştie.
- De ce trebuie să ajungeţi acolo? veni imediat întrebarea. Clienţii n-au voie în bucătărie!
- Noi nu suntem clienţi. Vrem să o vizităm pe Bess.
- Este interzis. Dacă doriţi ceva de la ea trebuie să aşteptaţi până iese din tură.

- Şi când va fi asta?
- La ora 22:00. Vocea hotelierului suna foarte arogant. Puteţi să o aşteptaţi în hol.
-Mulţumesc!
Ştefan şi Miriam se aşezară în fotoliile moi, aflate într-un colţ al holului de la intrare.
- Păcat că am plecat înainte de cină, spuse Ştefan. îmi este foame acum.
- Mama cu siguranţă ne pregăteşte câteva sendvişuri şi le pune în camera noastră, încercă Miriam să-1 mângâie pe fratele ei.
Cu aceste discuţii, se încheie convorbirea lor. Ştefan şi Miriam rămaseră

cufundaţi în propriile gânduri. De dimineaţă timpul a zburat foarte repede, dar acum trecea ca un melc. Holul de primire al hotelului se golea încet-încet. După un timp erau doar ei doi în holul mare. Numai hotelierul şi doamna de la recepţie le ţineau companie cu prezenţa. Minutele treceau foarte greu. După un timp, care păru o veşnicie, acul ceasului arăta ora 22:00.
- îndată trebuie să apară, spuse Ştefan mai înviorat. Se ridică şi începu să se plimbe nervos încolo şi încoace. Unde zăbovea fata?
- Cu siguranţă va apărea în câteva minute, încercă Miriam să-1 liniştească.
- Şi ce facem dacă sunt mai multe? De unde ştim noi cine este Bess?
In acel moment îşi făcu apariţia un grup mic de fete gureşe. Ştefan o privi încurcat pe Miriam. Dar ea deja observase că hotelierul s-a îndreptat spre una dintre ele. Cu o mişcare din cap, Miriam arătă în acea direcţie, iar Ştefan se întoarse şi îl văzu pe hotelier vorbind cu una dintre fete. Dacă nu se înşela, ea trebuia să fie Bess. într-adevăr, din grup se desprinse o fată care veni direct la ei.
- Ce doriţi? întrebă ea în limba engleză. Chris spune

că vreţi să vorbiţi cu mine! Vă cunosc?
- Nu, vrem doar să vă întrebăm ceva.
- Ce anume? Spuneţi-mi! Ştefan începu să se bâlbâie.
-Păi, camerista asta, această Katy... tu ştii cine... a dispărut de ieri...
Bess se încruntă supărată.
- Da, şi? Ce treabă ai tu cu asta?
- Pentru că dispariţia ei are cumva o legătură cu noi!
- Cu voi? râse Bess batjocoritor. Nu mai spuneţi! Sau aţi răpit-o voi?
Ştefan se legăna de pe un picior pe altul. Cum putea el s-o facă pe această Bess să aibă încredere în ei?
Cel mai bine ar fi să nu vorbească pe lângă subiect, ci să spună exact ceea ce bănuiau ei.
- Noi credem că ea a furat paşapoartele noastre, salvă Miriam situaţia.
-Paşapoartele voastre..., începu Bess să se bâlbâie. Paşapoartele voastre - furate... adevărat?
- Da, erau foarte valoroase. Am avut vize nelimitate pentru intrare şi ieşire din SUA şi Japonia.
Bess respiră adânc. înţelegea ea despre ce era vorba?
- Nu cred că a putut face aşa ceva. Este o fată corectă.
- Probabil că era într-o situaţie critică, încercă Ştefan să arate înţelegere, chiar dacă era foarte supărat pe cameristă.
- Da, asta aşa e, spuse încet Bess. Tatăl ei a murit nu de mult. Şi acum a rămas mama singură cu cinci copii mai mici decât Katy. în afară de asta, mama este bolnavă şi Katy era singura care muncea pentru întreţinerea întregii familii. Odată, ca să câştige puţin mai mult, a ales să lucreze de dimineaţa până seara zile în şir, încât aproape că s-a îmbolnăvit.
Miriam înghiţi în sec.
-Acum, sincer, nu ştiu dacă mai vreau să primesc

paşapoartele înapoi, îşi spuse ea.
Ştefan nu păru aşa de impresionat de poveste, continua să-şi urmărească

scopul.
- Ştii unde locuieşte?
- Nu, foarte sigur nu ştiu, îmi pare rău. Dar cred că locuieşte undeva, la marginea oraşului, într-o cocioabă. Nu mi-a povestit prea multe despre aceasta. Cred că îi era ruşine.
Ştefan nu ştia ce să creadă.
- Eu nu înţeleg cum de ştii aşa de multe despre o parte din situaţia familiei ei şi pe de altă parte te faci că nu ştii unde locuieşte.
Bess ridică din umeri.
- Nu ştiu, sincer nu ştiu. Ştiu despre familia ei pentru că a avut nevoie odată de cineva căruia să i se destăinuie. Crezi că într-o astfel de situaţie mai puteam să întreb de adresă? în afară de asta, pe mine nu m-a interesat, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aici, în hotel.
Ştefan înţelese că trebuia să se mulţumească cu ceea ce a aflat. De la Bess nu putea să scoată mai multe informaţii despre Katy. Pe moment îi veni o idee. Pentru că nu putea să afle prea multe despre Katy, poate că Bess ar fi putut să-şi imagineze cine putea fi cumpărătorul paşapoartelor. Pentru că în mod sigur erau vândute. De acest lucru Ştefan era convins.
- Crezi că Katy a găsit aici, în hotel, pe cineva interesat de acest fel de viză?
- Da, aici au dormit de câteva ori diferiţi oameni ciudaţi. Acest fel de oameni care au ceva de ascuns.
- în ultimul timp au fost şi japonezi despre care ai putea spune acelaşi lucru?
Bess se gândi puţin. Apoi chipul i se lumină brusc.
- Bărbatul acela! exclamă ea şi se lovi cu palma peste frunte. Chiar în această săptămână! A fost un client din Japonia care era într-adevăr un tip ciudat. Dar a plecat ieri din hotel. Chiar Katy mi-a povestit despre el. Ei îi era cam frică
de el. Credea că este căutat în ţara lui din cauza unor infracţiuni.
Ştefan abia mai respira de uimire.
- Şi ce treabă avea Katy cu el?
- De câteva ori el a primit vizite de la un tip din oraşul nostru. Unul care are multe probleme, dar pe care poliţia nu poate să-1 dovedească vinovat.
- îl cunoşti?
- Da, bineînţeles, toţi îl ştiu. îl cheamă Petro Mendez. Are un magazin mic nu departe de aici. Afară scrie anticariat. Probabil acolo vinde lucrurile care sunt furate.
Miriam şi Ştefan se priviră unul pe altul cu subînţeles.
- Eu cred că această urmă nu e deloc rea, spuse Ştefan mai mult pentru el decât pentru Bess.
- Poate că da, poate că nu. Important este ca acum Katy să nu aibă mai multe probleme. Mie îmi place de ea.
Ştefan ridică din umeri.
- Eu cred că ea are deja probleme. Cel mai bine era ca ea să ne dea paşpoartele. Dar, după cum ne-ai povestit tu, mă îndoiesc că le mai are.
După această discuţie, Bess ridică din umeri, apoi plecă spre celelalte fete care o aşteptau.
- Şi acum? se uită Miriam întrebătoare la fratele ei. Ştefan pocni din degete.

- Mâine îl vizităm pe Petro Mendez, probabil vom putea să aflăm ceva de la el.
38

39
Dispărut
- M-am gândit eu că o să vă găsesc la cafeaua de dimineaţă! spuse William Core, intrând punctual, la ora 9:00, în sala de mese. Deci, v-aţi decis? Vorbiţi în seara asta în biserica noastră?
-Aş vrea, cu plăcere, dar întâi trebuie să caut un adăpost pentru familia mea. Ieri am uitat să spun că azi, până la ora 11:00, trebuie să plecăm din acest hotel.
- Oh, dacă nu este altceva, biserica noastră are în apropiere un apartament mobilat la dispoziţie. Faceţi-ne plăcerea şi fiţi musafirii noştri!
Acum misionarul Peters nu mai avea nicio scuză să nu meargă la întâlnirea de seară: el şi soţia lui au primit cu bucurie invitaţia.
Miriam se uită la Ştefan. Tatăl ceresc nu i-a uitat. El a avut grijă de ei, chiar dacă nu a fost aşa cum ei şi-ar fi dorit, în loc să primească paşapoartele, trebuiau să se mute încă o dată. De ce?
- Staţi jos cu noi, spuse tatăl. Aducem tacâmuri şi pentru dumneavoastră.
William Core refuză.
- O, nu, eu am mâncat deja micul dejun. Dar o să stau puţin, răspunse bărbatul trăgând un scaun de la masa alăturată şi aşezându-se lângă misionar.
- Aveţi bagajele deja făcute? întrebă el.
- Da, sunt în camere.
- Bine, bine, spuse William Core cu bucurie, putem să plecăm imediat după ce terminaţi de mâncat?
- Da, sigur!
40
- Foarte frumos, atunci îmi rămâne îndeajuns timp să vă arăt tot. Dacă nu greşesc, mai este în congelator ceva de mâncare, iar seara mâncaţi la mine. Eu nu sunt căsătorit, dar pot să gătesc o cină pentru voi.
Când, după o oră, familia Peters se instala în apartament, Miriam şi Ştefan îşi exprimară zgomotos entuziasmul. Un mobilier comod, o baie mare, o bucătărie funcţională cu un congelator plin - un adevărat „acasă". Părinţii lor nu mai aveau cuvinte.
- în seara aceasta, pe la ora 18:00, vin după voi, îşi întrerupse William Core vizita. Prima dată este bine să mâncaţi ceva la mine, să aveţi putere. Apoi, la ora 20:00 începe programul.
- Da, mulţumesc mult, răspunse misionarul Peters. Aşa multe lucruri primiseră - încă nu putea să le
accepte aşa de repede. De asemenea, când s-au rugat, după masa de prânz, i-au mulţumit lui Dumnezeu pentru tot ce li s-a întâmplat într-un timp aşa de scurt, cu toate că nu înţelegeau prea bine de ce trebuiau să treacă prin astfel de experienţe ciudate.
După-masă, când părinţii s-au retras să se odihnească, Miriam şi Ştefan îşi continuară „investigaţia".

- Vino, Ştefan, şopti Miriam, să răscumpărăm vremea şi să alergăm la hotel. Dacă mai căutăm paşapoartele, atunci trebuie să ne grăbim.
- Şi cum găsim drumul spre hotel? Eu n-am fost atent atunci când am mers cu maşina. Tu?
- Nu, nici eu. Dar putem să întrebăm oamenii de pe stradă. Hai, vino!
Cu cât avânt se implica deodată Miriam! îl bucura mult să o vadă pe sora lui interesată de găsirea paşapoartelor şi de aventură.
- Hai! spuse el. Lăsăm un bileţel pentru taţi şi mami, pe care scriem că mergem să cercetăm zona şi probabil ne întoarcem până la 18:00. Bine?
41
într-adevăr, să găseşti drumul spre hotelul Kings nu era uşor. Dar, cu ajutorul câtorva oameni, au ajuns, plini de praf şi transpiraţie, la destinaţie. Puţin jenaţi, au intrat în holul hotelului.
La recepţie era doamna tânără, care sâmbăta trecută avusese grijă de bagajele lor.
- Mă cunoaşte, spuse Ştefan arătând cu capul spre ea. Mă duc s-o întreb unde este magazinul lui Pedro Mendez.
Numai ce ajunse la doamnă şi se şi întoarse.
- Vino, spuse el şi o luă pe sora lui de mână.
- Ţi-a dat adresa? vru Miriam să ştie.
- Da, clar. îi facem o vizită.
Magazinul lui Mendez era puţin ascuns într-o uliţă întunecată. Cu inimile bătându-le puternic, Ştefan şi Miriam se îndreptară spre clădirea veche. Hawai-ul avea şi părţi urâte. Dar pe acestea le vedeau turiştii?
In momentul în care au intrat, abia de mai puteau respira de emoţie. înăuntru arăta de parcă cineva aruncase nişte vechituri şi le lăsase în dezordine unele peste altele. Un clopoţel sparse liniştea din interior.
- Voi ce vreţi?
Ştefan şi Miriam tresăriră.
Un bărbat neîngrijit şi care arăta cam ciudat se ridică dintr-odată din spatele unor vechituri.
- Noi îl căutăm pe Pedro Mendez!
- A plecat, mormăi bărbatul. Ieri, dintr-odată!
- Şi cine sunteţi dumneavoastră?
- Eu îl ajut la magazin. Muncă murdară pentru cineva care caută să câştige de la angajaţi.
Ştefan şi Miriam lăsară privirea în jos. încă o dată nimic. Aproape nu puteau să-şi ascundă descurajarea.
- Da oricum, ce vreţi voi de la Pedro? mormăi bărbatul.
- Noi am vrut să-1 întrebăm dacă îl cunoaşte pe

japonezul care a locuit în hotelul Kings şi a plecat sâmbătă.
- Vai de mine, măi, puştilor! Cine v-a dat vouă ideea să căutaţi criminali în Hawai? Mai bine nu vă băgaţi!
- Dumneavoastră ştiţi ceva despre el?
- Nu mult. Dar mi se pare că este un peşte mare -puţin prea mare pentru Pedro, dacă mă înţelegeţi. Nu se vorbea despre numele lui, probabil era fals. Dar Pedro a spus odată locul de unde vine el şi să nu spun poliţiei pentru că este căutat.
Miriam şi Ştefan ascultau cu respiraţia tăiată.

- Cum se numeşte locul? întrebară amândoi în acelaşi timp.
- Nu ştiu exact - sună ca Tokusha sau Koshima - aşa ceva.
Miriam şi Ştefan se uitau gânditori în jos. Se spulberase şi ultima lor speranţă. Pedro Mendez dispăruse, la fel ca japonezul şi Katy. Iar dispariţia paşapoartelor avea legătură cu aceştia. Asta era foarte sigur.
- îmi pare rău, mai multe nu ştiu.
Bărbatul începu să lucreze din nou printre vechituri.
- Probabil este mai bine aşa, continuă el.
Cu umerii lăsaţi, Miriam şi Ştefan porniră spre ieşire. Erau complet descurajaţi. Nu mai avea rost să caute mai departe. Trei oameni dispăruseră deodată. Şi cel puţin doi dintre ei nu erau dintre aceia care să se lase vânaţi de detectivi amatori.
- Contează să ştim sigur cum se numeşte locul? se întrebă Miriam, în drum spre casă.
- Probabil că nu, răspunse Ştefan. Miriam dădu din cap.
- Noi nu putem să-1 urmăm în Japonia.
- Exact, completă Ştefan. Pentru asta avem nevoie de paşapoarte. Şi dacă le-am avea, nu ar mai fi nevoie să mergem atât de mult pe jos, prin Hawai.

Rămas bun
- Când m-am văzut între sportivi, nu-mi mai găseam locul, spuse misionarul în timp ce sorbea din cana cu cafea. Peste tot numai pachete de muşchi - iar eu o biată grămăjoară de om în mijlocul lor. Singurul pachet pe care l-am observat la mine era doar burta.
- Da, ştiu, burta ta, continuă soţia lui pe un ton sec, am mai discutat noi despre asta.
Chiar când Miriam şi Ştefan voiau să intervină cu comentariile lor, se auzi tare şi fără pauză soneria de la uşă.
- Hm? Pare să fie pentru noi. Cu toate că nu ştie nimeni că noi suntem aici, se miră Miriam.
- Vom vedea, strigă Ştefan şi alergă la uşă.
Un tânăr care arăta bine, cu o fizionomie asiatică stătea în faţa uşii.
- Bună dimineaţa, spuse el, în timp ce se aplecă uşor în faţă. Numele meu este Misohashi. Pot să vorbesc cu părinţii tăi?
- Da, sigur, se bâlbâi Ştefan surprins şi se dădu un pas înapoi. Bărbatul tânăr părea că ştie apartamentul. Cu gesturi foarte naturale, trecu pe lângă Ştefan, prin hol, şi intră în sufragerie. Ştefan îl urmărea puţin suspicios.
Străinul şi cuplul Peters făcură cunoştinţă.
- Mitsohashi? spuse misionarul şi strânse mâna neaşteptatului musafir. Acest nume îmi este cunoscut. Am întâlnit odată în Germania un pastor japonez care se numea la fel. Avea un handicap fizic şi era dependent de ajutorul soţiei. Am avut multe de învăţat de la ei despre dragostea Lui Dumnezeu.

- E tatăl meu, spuse tânărul onorat. Un bărbat minunat, nu-i aşa?

Vă rog iertaţi-mă că spun asta, dar sunt mândru de părinţii mei.
- Puteţi să fiţi, da, puteţi să fiţi - şi nu doar puţin! zâmbi fericit misionarul Peters. Ce minunat că Dumnezeu a făcut ca noi să-1 cunoaştem pe băiatul lor.
- Chiar e incredibil! exclamă doamna Peters entuziasmată. Veniţi, staţi jos şi povestiţi-ne puţin despre dumneavoastră şi despre părinţii dumneavoastră.
- Nu am venit din partea părinţilor mei, zâmbi Mitsohashi. Am primit un telefon de la doamna Green. Se pare că telefonul din acest apartament nu funcţionează. Ea a încercat să vă sune şi nu a reuşit. Acum, pentru că eu locuiesc în apropiere, m-a rugat pe mine să vă transmit ceva.
- Nouă? întrebă misionarul mirat. S-a întâmplat ceva? Mitsohashi clătină din cap.
- Nu s-a întâmplat nimic. E vorba despre zborul dumneavoastră spre Japonia. Un anume Wesley Kim a sunat-o acum o oră pe doamna Green. Eu trebuie să vă transmit că avionul dumneavoastră zboară astăzi, la ora 13:15.
Pentru un moment se făcu linişte.
- Avionul nostru? întrebă doamna Peters, apoi iar tăcere. Dar noi nu avem paşapoarte!
- Aceasta se ştie, afirmă din cap Mitsohashi. Dar în situaţia dumneavoastră se face o excepţie. Dumneavoastră aveţi voie să călătoriţi fără paşapoarte.
Din nou linişte. Cei patru nu îndrăzneau să se bucure.
- Dacă dumneavoastră spuneţi şi - normal domnul Wesley Kim - atunci pentru noi nu este niciun motiv ca să nu credem. Dar... să nu înţelegeţi greşit, totuşi mie mi se pare de neimaginat.
Misionarul Peters încă nu era convins de ceea ce auzise. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

- Nu vă îngrijoraţi, spuse mesagerul punând mâna pe umărul domnului Peters. O să fie totul bine. Faceţi-vă doar bagajele. Domnul Green vine pe la ora 12:00 să vă ia. Acolo, în aeroport, nu veţi fi singuri.
- Urrraaaaaa!!! strigară Ştefan şi Miriam. Apoi luară pernele de pe canapea şi începură să le arunce în sus. Mergem în Japonia! Urrrrraaaaaa!
Exact la ora 12:00, domnul Green sosi cu maşina. Familia Peters aştepta în faţa blocului de un sfert de oră, gata de călătorie, cu valize şi genţi peste tot împrejur.
- Trebuie să-i mai văd o dată, spuse doamna Green, în timp ce cobora. Fericită şi tristă în acelaşi timp, îmbrăţişa pe fiecare membru al familiei. Apoi scoase din geantă o biblie în limba engleză cu o copertă valoroasă.
- Vă rog, luaţi-o din partea mea. Dumnezeu să vă binecuvânteze prin citirea acestei biblii, la fel cum noi am fost binecuvântaţi prin prezenţa dumneavoastră.
Mirat şi blocat, misionarul luă cadoul. Ei făcuseră o mare greşeală, iar acum totul rezulta într-o binecuvântare?
Pentru familia Green părea că prezenţa lor fusese o reală binecuvântare, iar el se bucura de aceasta.
- Puteţi să-mi daţi mie cheile de la apartament, zâmbi doamna Green. Eu

o să-1 aştept aici pe soţul meu până când se va întoarce de la aeroport. Din păcate nu încap mai mult de cinci persoane în maşina noastră.
Doamna Peters dădu din cap. Fără să mai spună ceva, îi înapoie noii prietene cheile. Să-şi ia la revedere, era mult prea greu.
Şi Miriam, şi Ştefan erau copleşiţi de un sentiment apăsător de tristeţe.
- Să nu plângi prea devreme, îi spuse Miriam fratelui ei. Dacă tipul de la ghişeu va vrea totuşi să ne vadă paşapoartele, o să petrecem luni de zile cu familia Green pe insulă.

Poate să fie adevărat?

- Vă ajut la cărat, spuse domnul Green şi închise portbagajul maşinii. Apoi luă una dintre cele mai mari valize şi îi conduse pe membrii familiei Peters până la ghişeul pentru controlul actelor. Gâfâind puţin, puse bagajul jos.
- Vă doresc o călătorie bună şi binecuvântarea Lui Dumnezeu pentru slujirea voastră în Japonia. Sper ca odată să ne întâlnim din nou, continuă el, dând mâna cu fiecare.
- Cu siguranţă, răspunse misionarul. Mulţumesc pentru tot ajutorul dumneavoastră.
Miriam îl trase pe Ştefan deoparte.
- Sper că nu are de gând să plece deja. Ce ne facem dacă cei de la ghişeu vor vrea să ne vadă paşapoartele? întrebă ea în şoaptă.
Ştefan ridică din umeri. Dezamăgit, îl privea pe domnul Green care pleca.
- Nu ştiu, şopti el. De ce ne lasă chiar acum baltă? Amândoi copiii îşi ţinură respiraţia când tatăl lor căută
biletele. Cu o mişcare nesigură, el puse biletele pe ghişeu.
- Paşapoartele dumneavoastră, vă rog! mormăi
bărbatul.
Aşa deci - aveau nevoie de paşapoarte! Ca o lovitură căzură aceste cuvinte peste Miriam şi Ştefan. De ce tot acest teatru? Devenea tot mai greu să lase Hawai-ul în urmă.
- Noi nu avem paşapoarte. Vocea tatălui suna puţin tristă. Sincer, îmi pare rău!
- Aşa. Faţa serioasă a bărbatului fu luminată dintr-odată de un zâmbet larg. Dumneavoastră sunteţi domnul Peters. Atunci, vă rog, veniţi pe aici!
46
47
Lui Miriam şi Ştefan aproape că nu le venea să-şi creadă urechilor. Ce a spus funcţionarul? Pentru ei era ca un vis. Ca în transă, luară bagajele şi îşi urmară părinţii prin holul lung. Bagajele lor au fost înregistrate şi încărcate fără probleme. Stewardesa, care stătea în uşa avionului pentru primirea pasagerilor, era interesată doar de bilete.
Zâmbind, pentru că reuşiseră să treacă fără paşapoarte, toţi patru au căzut în scaunele moi.
A fost un zbor liniştit şi frumos. Vremea era bună, personalul prietenos şi gata să ajute. Ştefan o lovi pe sora lui cu cotul şi, zâmbind, îi spuse:
- Cât de simplu este să zbori în Japonia când eşti deja în avion.
Au primit mâncare frumos aranjată şi răcoritoare, atât de mult cât au putut consuma ei. într-adevăr, nu prea le era foame sau sete, dar aceasta

era o schimbare plăcută în timpul zborului lung.
De la multele oferte pentru produse fără taxe vamale nu au cumpărat nimic. Doar Miriam a răsfoit interesată catalogul cu parfumuri speciale franţuzeşti şi italiene, foarte scumpe. Fratele ei a dat ultimii lui bani pe căşti. Ochii lui stăteau lipiţi de televizorul suspendat de tavan, unde rula un spectacol distractiv. Dintr-odată, imaginea a dispărut şi a apărut o hartă a lumii cu un avion micuţ, desenat pe o linie roşie, lungă.
- In ăla suntem noi! spuse Miriam, privind în sus.
în acel moment s-a aprins lumina roşie deasupra cabinei pilotului.
- în aproximativ 15 minute ajungem în Seul pentru o scurtă pauză, sună o voce de femeie. Vă rog, puneţi-vă centura şi pregătiţi paşapoartele.
Ştefan şi Miriam tresăriră. Escală! Paşapoarte? Despre asta domnul Green nu a spus nimic. Căutând ajutor, au privit spre părinţii lor, care se aflau cu trei rânduri în spatele lor. Tata încercă să-i liniştească cu un zâmbet. încercarea lui nu a

avut succes, privirea lui arăta cu totul altceva.
- Dacă ar trebui să rămân undeva, mai bine în Hawai decât în Seul. Păcat! Ştefan nu găsi nimic comic în comentariul lui Miriam. Fără să mai spună vreun cuvânt, aşteptară plini de emoţie aterizarea. Peisajele minunate, care se puteau zări prin ferestre, nu mai erau interesante pentru ei. Avionul ateriza cu mişcări line. „într-o oră şi jumătate zburăm mai departe", se auzi vocea puternică a pilotului. „Vă dorim o pauză plăcută. " Domnul Peters se ridică puţin şovăielnic. Coborâră treptele rulante printre ultimii. Cu inima bătând, se apropiară de clădirea şi de ghişeul pe care le aşteptau cu frică. O angajată tânără îi privi prin geamul din sticlă.
- Paşapoartele dumneavoastră, vă rog!
- Noi nu avem paşapoarte.
în ochii fetei se vedea că îi cunoaşte de undeva.
- Atunci dumneavoastră sunteţi domnul şi doamna Peters.
-Da.
- Totul e în ordine. Vă rog, urmaţi-mă! Aproape nu le venea să creadă.
- Asta e curată nebunie, strigă Miriam. Sunt curioasă ce ni se mai întâmplă în Tokio.
în timpul zborului din Coreea spre Japonia, nu s-au mai îngrijorat deloc. S-au bucurat de peisaje şi de serviciile stewardesei.
Anunţul pentru aterizare în Tokio şi cererea de a pregăti paşapoartele nu i-au panicat deloc. După aterizare, vorbind şi râzând, se îndreptară spre ghişeu.
Ca întotdeauna, a urmat cererea:
- Paşapoartele dumneavoastră, vă rog.
- Noi nu avem paşapoarte, spuse misionarul Peters cu o voce sigură.
- Nu aveţi paşapoarte? întrebă mirat bărbatul din

spatele ghişeului. Asta nu e posibil. Glumiţi cu mine?
- Dar noi suntem domnul şi doamna Peters! dădu misionarul în bâlbâială.
- Cine spune că nu ai nevoie de paşapoarte când te numeşti Peters? Cum aţi intrat în avion?
- Paşapoartele noastre au fost furate. Din cauza asta pentru noi s-a făcut

o excepţie să călătorim fără paşapoarte.
Bărbatul puse mâna pe receptor.
- Aşa ceva nu este posibil. Cel puţin eu nu ştiu nimic despre acest lucru. Un moment, ca să putem clarifica lucrurile.
Bărbatul formă un număr şi aşteptă câteva secunde. Familiei Peters, timpul scurs i s-a părut o veşnicie. De ce oare Kim Wesley nu a reuşit să influenţeze şi ultimul control de aici, din Japonia?
în cele din urmă, bărbatul din spatele ghişeului primi răspunsul. în timp ce vorbea, se întoarse cu spatele la Peters. Părea că nu vrea să fie auzit. Dădu de câteva ori din cap, apoi puse încet, cu grijă, receptorul la loc.
- Vă rog, scuzaţi-mă că nu v-am lăsat să treceţi, spuse el cu voce slabă. Dar am început numai de jumătate de oră serviciul. Au uitat să-mi spună despre dumneavoastră.
- Atunci nu mai vreţi să ne vedeţi paşapoartele?
- Nu. în cazul dumneavoastră, sigur nu. Vă rog să mă urmaţi.
Mândri, cu capetele sus, mărşăluiră toţi patru prin holul aeroportului - reuşiseră! Erau aici, unde au vrut să ajungă, în Japonia!
- Uite acolo! exclamă Miriam, lovindu-1 pe Ştefan aşa de tare în coastă, încât băiatul aproape ţipă. Ea arătă înspre un bărbat tânăr, în uniformă. în jurul lui erau adunaţi mulţi oameni. Cei patru Peters priveau uimiţi spre pancarta pe care o avea. Cu litere mari, strălucitoare, era scris: „Domnul şi doamna Peters - vă rugăm, aici! "
50
Aceasta era într-adevăr o surpriză. Blocaţi, s-au îndreptat repede către bărbatul tânăr.
- Eu sunt domnul Peters, spuse misionarul.
Tânărul zâmbi cu zâmbetul cel mai prietenos de pe glob.
- Trebuie să vă transmit ceva, spuse el. Pentru noaptea aceasta aveţi rezervată o cameră în hotelul aeroportului. Mâine dimineaţă, mergeţi vă rog la ambasada Germaniei. Acolo aveţi paşapoartele cu vizele de care aveţi nevoie.
- E aproape ca-ntr-un vis, spuse misionarul Peters zâmbind cu toată gura. Aţi auzit?
Bineînţeles că auziseră. Miriam şi Ştefan, totuşi, nu puteau să înţeleagă.
- De unde vin oare, dintr-odată, toţi aceşti oameni? murmură Miriam.
Ştefan clipi din ochi.
- Asta m-am întrebat tot timpul. Cine cred ei că suntem noi?
Tânărul bărbat, care auzi cuvintele lor, îi privi zâmbind.
- Voi sunteţi familia Peters, explică el. Şi noi ne-am bucurat atât de mult de venirea voastră, încât ne-am pregătit ca pentru împăratul Cezar!
51

în sfârşit în Japonia

- Dacă eu vreau să întreb: „Unde mergeţi? " - cum răspund atunci, domnul Peters? Vocea profesoarei avea un ton prietenos, dar ferm în acelaşi timp.
- Aa - doko - doko, bâlbâi misionarul.
Repede, ca un fulger, Miriam şi Ştefan ridicară mâinile în sus.
- Doko ni ikimas ka! strigară amândoi odată.
Era mult mai uşor pentru ei, decât pentru părinţii lor, să înveţe din nou limba japoneză. In urmă cu şase ani, au crezut că vor întoarce spatele

Japoniei pentru totdeauna. Dar acum erau din nou aici. Cuvinte şi propoziţii pe care le credeau uitate le reveneau acum în memorie. Timp de o lună au făcut cursuri intensive de limbă, urmate de încă două luni de studiu prelungit.
Centrul şcolar de misiune se afla în Kawiswa, sus, în munţi. Era iarnă, destul de frig şi în jurul lor zăpadă adâncă, împrejur, peisajul era minunat. în văi, temperatura cobora foarte rar sub zero grade, aşa că acolo zăpada nu a avut şanse să rămână. Aici, sus, ea a format un văl alb deasupra peisajului liniştit. în cabană aveau sănii şi schiuri la dispoziţie. Miriam şi Ştefan au folosit fiecare oportunitate ca să iasă în zăpadă. Zilnic, imediat după şcoală, mergeau cu schiurile. Era un sentiment minunat să aluneci aşa uşor prin zăpadă.
De două ori pe săptămână, părinţii lor coborau în vale.
Cu o maşină închiriată, au cercetat zonele din apropiere şi pe cele mai de departe, ca să găsească locul pe care Dumnezeu îl pregătise pentru ei. Erau convinşi că acest
52
loc există, aşa cum este scris în Biblie: „Iată, Eu trimet un înger înainte, ca să te ocrotească pe drum şi să te ducă în locul pe care L-am pregătit." Dar nu era aşa de simplu să-ţi dai seama care era acel loc. Şi aşa, de fiecare dată, se întorceau obosiţi şi descurajaţi.
- „Ringo o tabemas ka?", Ştefan, te rog tradu această propoziţie!
Ştefan ridică privirea.
- „Mâncaţi mere? " traduse el prompt.
- Şi ce răspunzi la asta, Miriam?
- „Hai, ringo o tabemas. Da, eu mănânc mere! " spuse sigură pe ea.
- Bine. Pentru astăzi am terminat. Mâine vă aştept din nou aici, la aceeaşi oră, spuse profesoara zâmbind în felul ei prietenos, japonez.
Miriam şi Ştefan ieşiră primii pe uşă. Şi-au îmbrăcat hainele şi au alergat afară, în zăpadă. Ştefan s-a aplecat şi a format un bulgăre mic din zăpadă.
- Nu, nu! strigă Miriam, dar era prea târziu. Bulgărul îi lovise deja barba, s-a sfărâmat şi a alunecat pe sub fular.
- Aşteaptă, strigă ea, acum vine răzbunarea. Cu strigăte de indieni, se aruncă asupra fratelui ei. Râzând şi ţipând se rostogoleau prin splendoarea albă.
Bum - un bulgăre tare de zăpadă lovi umărul lui Miriam. Bum - de această dată bulgărele îl atinse pe Ştefan chiar în frunte. In câteva minute, bulgăreala se opri brusc. Cum se rostogoleau prin zăpadă, şi-au ridicat capetele să vadă unde sunt.
Pe trotuarul de lângă scara clădirii, stătea un băieţel. Nu era prea înalt şi părea să aibă între 10 şi 12 ani. Ochii lui oblici şi negri priveau puţin timizi, chiar cu frică.
- Tu ai aruncat? întrebă Ştefan în limba japoneză, cu toate că nu credea aşa ceva.
Băiatul zâmbi şi privi în jos. în jurul lui, zăpada era
53
răscolită şi brăzdată.
- Tu? întrebă din nou Ştefan.
In acel moment, băiatul se întoarse brusc şi fugi pe scări - aşa de repede, de parcă avea aripi. Uşa se crăpă doar puţin, apoi se închise înapoi.

- Ai văzut? se întoarse Ştefan spre sora lui.
- Doar nu sunt oarbă, spuse Miriam scuturându-şi zăpada de pe haine. Micuţul a fost nostim.
- Oare de unde a apărut? întrebă Ştefan gânditor.
- Până acum am crezut că suntem singurii clienţi.
- Şi eu - dar n-ar fi rău dacă am avea un tovarăş.
- De la o broască aşa de obraznică? Nu, mulţumesc!
- Mie mi s-a părut că avea o faţă drăguţă.
- Păi, asta nu înseamnă nimic. Faţa asta o au toţi japonezii.
- Hai să-1 căutăm!
Miriam îl luă pe fratele ei de mână şi îl trase după ea, sus, pe scară. în Japonia, regula era să mergi prin interiorul casei desculţ. In unele case, încălţămintea era lăsată afară.
Miriam şi Ştefan se bucurau de o regulă care, în Germania, nu exista: să mergi în vârful picioarelor, în linişte, pe holuri. Acum ei o foloseau doar ca să tragă cu urechea la uşi.
Nimic, totul era cufundat în linişte. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.
- S-a dizolvat în aer, spuse Miriam. Păcat!
- A fost o halucinaţie, remarcă Ştefan sec. Miriam râse.
- O halucinaţie care aruncă bulgări de zăpadă! Foarte interesant!
Ştefan făcu o faţă lungă.
- Ce facem acum? întrebă el plictisit.
- Ce? încălţăm schiurile şi apoi plecăm. Trebuie să rămânem în formă!

Seara se anunţa una obişnuită pentru ei. Cum era normal în Japonia, la masă stăteau jos, pe duşumea.
Felul de servire al meniurilor era monoton. încă o dată avură parte de obişnuitul orez cu puţin peşte prăjit, ceva carne, o porţie de legume şi un bol cu supă foarte condimentată. De asemenea, nu lipsi ceaiul verde fierbinte.
Doar tacâmurile nu erau japoneze. Pentru că veneau din Vest, au primit tacâmuri la fel ca în Europa - lingură, furculiţă şi cuţit.
Miriam şi Ştefan s-au ambiţionat să mănânce cu beţe. Mâncau aproape la fel de bine ca japonezii. Pentru mâncarea lichidă, foloseau drept tacâm o algă marină uscată. Era o plăcere pentru ei să se obişnuiască cu cultura locală şi să încerce în fiecare zi lucruri noi.
Sigurul lucru cu care le era greu să se obişnuiască era micul dejun japonez - orez, sos de soia, ouă crude, supă şi peşte sărat. Această mâncare nu era după gustul lor. Le era dor de pâinea cu dulceaţă şi miere.
Uneori, pe cât era posibil, cereau să li se pregătească „medamayaki"- adică un ou ochi, lângă pâine prăjită şi cafea. Această combinaţie era mai apropiată de gustul celor din vest.
- Eşti şi tu la fel de obosit? îl întrebă Miriam pe fratele ei. Eu aproape că nu mai pot să ţin beţele.
Ştefan confirmă din cap.
- Da, excursia de astăzi cu schiurile aproape m-a dărâmat. Zăpada n-a fost aşa de frumoasă ca de obicei. Am simţit că s-a încălzit puţin.

- Da, cred că a început să se-nmoaie. Când nu mai este zăpadă, cred că aici sus este foarte plictisitor.
în acel moment, se deschise uşa, iar în sala de mese intră un bărbat slab, urmat de o femeie frumoasă, două fetiţe gălăgioase şi un băiat care privea timid.
- Aruncătorul de bulgări! ieşi din gura lui Miriam. Bărbatul se opri o clipă, uitându-se puţin încurcat în
jur. Situaţia era pentru el foarte penibilă. Să deranjezi o

familie, care stă deja la masă, este pentru cultura japoneză foarte urât.
- Intraţi! încercă misionarul Peters să salveze situaţia dificilă. Ne bucurăm de prezenţa dumneavoastră.
Peste faţa bărbatului şi a femeii trecu o lumină prietenoasă şi strălucitoare.
- Mulţumim, mulţumim, spuseră ei.
După ce au salutat în mod tradiţional, aplecându-şi puţin corpul în faţă, s-au aşezat şi ei pe duşumea.
Miriam şi Ştefan începură să-1 privească insistent pe băiat. Ochii lui frumoşi, negri, întâlniră privirea lor şi băiatul le răspunse cu un zâmbet.
- Mie îmi place de el, şoptea Miriam. Ştefan zâmbi maliţios.
- Este puţin cam mic pentru tine!
- Prostuţule! Cu o mişcare scurtă şi rapidă, Miriam îl lovi cu cotul pe fratele ei. Ştii exact ce am vrut să spun.
Ştefan lăsă capul pe spate.
- Uite, este la fel de obosit ca noi. După-masă eu îl întreb dacă vrea mâine să mergem o tură cu schiurile.
- Da, e o idee bună.
Mai târziu, când, pregătindu-se de culcare, Miriam şi Ştefan îşi aşezară saltelele pe duşumea, erau morţi de oboseală, dar fericiţi. Mâine, la sfârşit zilei, nu vor mai fi doar ei doi, ci şi un băieţel japonez care, evident, era nerăbdător să-i cunoască.

Hiroshi are o idee

Băiatul nu se lăsă aşteptat. Punctual, la ora 9:00, stătea pe treptele de afară. Miriam şi Ştefan încercară zăpada. Se simţea moale şi umedă, iar în câteva locuri se formaseră deja bălţi mici.
- Eu cred că nu facem nimic cu schiurile, spuse Miriam.
- Păcat! spuse Ştefan cu o faţă lungă, apoi se întoarse către băiatul ce stătea pe treapta cea mai de sus. Cum te cheamă? îl întrebă el în limba japoneză.
- Hiroshi, răspunse băiatul.
- Şi câţi ani ai?
- Paisprezece ani.
- O, chiar aşa mult nu m-am gândit că ai. Băiatul coborî treptele ezitând.
- Dar cât ai crezut că am?
- Cel mult doisprezece!
Un zâmbet blând şi iertător fu răspunsul.
- Spuneţi-mi acum şi voi numele voastre.
- Bineînţeles. Ea este Miriam şi are paisprezece ani. Iar eu sunt Ştefan,

treisprezece.
- Tatăl vostru este misionarul care locuieşte aici? Miriam şi Ştefan nu înţeleseră dacă era o întrebare sau
o afirmaţie. Totuşi, dădură din cap.
- Noi suntem creştini, spuse Hiroshi. Tatăl meu este profesor la universitatea Tsukuba. Suntem aici într-o vacanţă scurtă.
- Super, zâmbi Miriam, noi ne bucurăm de fiecare schimbare.
57
Peste faţa drăguţă a lui Hiroshi trecu o umbră de tristeţe.
- Vacanţa noastră este însă un refugiu. Acasă, noi am avut probleme mari.
- Probleme? repetă Miriam. Ce fel de probleme?
- Asta pentru că suntem creştini! De două luni a murit bunica mea. Atunci rudele noastre au observat că noi nu avem altar în casă.
- Altar în casă?
Lui Miriam îi era greu să înţeleagă ce voia să spună Hiroshi.
- Da, în fiecare casă din Japonia există un altar. Acolo se roagă la rudele moarte. în fiecare zi, trebuie să pui acolo un vas cu orez şi ceai verde. Când se roagă la morţi, se aprind un fel de beţe care fumegă.
Ştefan şi Miriam se uitară curioşi unul la altul.
- Exact, îşi aminti Miriam. Taţi ne-a povestit despre asta. Dar nu ştiam că este aşa de grav dacă nu te rogi morţilor!
- Este! Noi, ca şi creştini, nu putem să facem aşa ceva. Noi ştim că este un singur Dumnezeu şi el nu vrea ca noi să vorbim cu morţii. Noi ne rugăm numai Lui şi lui Isus Hristos.
- La fel ca noi, întări Ştefan.
- Da, dar pentru voi este mai uşor. în ţara voastră nu există aşa un ritual care să vă oblige să faceţi ceva împotriva voii Lui Dumnezeu.
Miriam se gândi o clipă.
- Da, este adevărat, cel puţin nu în felul acesta. La noi e puţin altfel.
- Ni s-a reproşat că nu mai ţinem la rudele noastre, închinarea la morţi este o datorie pe care fiecare este obligat s-o împlinească.
- Şi după aceea a fost o mare ceartă între voi? întrebă
58

I

Ştefan încruntat.
- Nu a fost o ceartă directă. Noi nu ne certăm pe faţă. Ceilalţi au încercat întotdeauna să ne atragă înapoi în tradiţia japoneză. Cel mai mult fratele mamei, care venea aproape zilnic la noi.
- Şi apoi?
- Apoi, ore întregi discuta cu mama şi cu tata. Şi din cauză că ei nu au mai rezistat suntem acum aici.
- Cât timp o să rămâneţi?
- Câteva zile, probabil o săptămână.
- Crezi că după această pauză veţi scăpa de unchiul tău?
- Noi nu vrem să scăpăm de el. Ne place de el foarte mult. Dar acum el observă că discuţiile lui sunt fără rost şi pentru un timp o să ne lase în pace. Va deveni pentru noi la fel ca toţi ceilalţi care ne urăsc şi se comportă cu noi ca şi cu nişte străini.
Chiar dacă era greu pentru Miriam şi Ştefan să asculte în limba japoneză lucruri atât de complicate, încetul cu încetul au început să înţeleagă cât de greu trebuie să-i fie băiatului.
- O situaţie cam ciudată pentru tine şi familia ta, interveni Miriam vădit emoţionată.
- Aici toţi creştinii sunt în situaţii de felul acesta! Miriam şi Ştefan se priviră în tăcere. Dintr-odată văzură clar cât de grea era lucrarea unui misionar în această ţară.
- Ştiţi deja unde o să vă mutaţi? întrebă tânărul, iar vocea lui suna din nou fericită şi senină.
- Nu încă, dar există, cu siguranţă, un loc în care Dumnezeu ne vrea pe noi, aici, în Japonia.
Acum, pentru Hiroshi, care-i privea pe amândoi, păreau căzuţi de pe altă planetă.
- Noi avem promisiunea că Dumnezeu trimite îngerul
59
Lui înaintea noastră şi ne duce în acel loc, încercă Miriam să clarifice puţin lucrurile.
- Dar se pare că chiar acum îngerul are vacanţă, glumi Ştefan.
- Ţine-ţi odată gura obraznică! îl lovi Miriam cu dosul mâinii peste umărul stâng. Apoi îi povesti lui Hiroshi toată povestea lor. îi spuse şi despre Hawai, despre frica lor atunci când era clar că paşapoartele fuseseră furate, despre ajutorul pe care l-au primit, despre camerista şi prietena ei şi despre japonezul care, după toate probabilităţile, a cumpărat paşapoartele lor.
- Cum se numea locul de unde era acest japonez? întrebă Hiroshi după ce Miriam termină de povestit.
- Tokusha sau Koshima. Bărbatul din magazinul Mendez nu a mai ştiut

exact.
- Aceasta este o întâmplare ciudată, spuse Hiroshi. Eu cunosc un loc care se numeşte asemănător. Dacă pui aceste două cuvinte împreună au un înţeles. Se numeşte Tokushima şi nu este departe de aici.
Miriam şi Ştefan rămaseră cu gurile căscate. în ei se trezi imediat plăcerea după aventură.
- Trebuie să mergem acolo, o încuraja Ştefan. Probabil îl mai prindem pe acest tip!
Miriam se gândi o clipă.
- Dar cum ajungem acolo?
- Asta nu e o problemă, se auzi din nou vocea senină a lui Hiroshi. în Tokushima locuieşte colegul tatălui meu pe care tata vrea să-1 viziteze poimâine. îl întreb dacă vrea să ne ia şi pe noi. Cât timp stă cu prietenul lui, noi cercetăm zona.
- Ar fi extraordinar! Miriam se uită la ceas.
- Hei, îndată e ora 11:00. Trebuie să mergem la ora de japoneză!
60
Hotîn frizerie?
Ştefan şi Miriam priveau în linişte prin geamul maşinii peisajele ce li se perindau prin faţa ochilor. Din loc în loc apăreau micuţe barăci gri sau colorate, uneori. Unele aveau acoperişul plat, altele înclinat, câteva păreau că sunt din tablă vopsită sau din scânduri vechi, bătute în cuie. Doar puţine aveau un acoperiş elegant modelat, cum îţi imaginezi atunci când te gândeşti la o casă japoneză. Marile pancarte în culori stridente, aflate pe ambele părţi ale străzii, anunţau că oraşul este aproape.
Hiroshi, aflat lângă tatăl lui, pe scaunul din faţă,
întoarse capul în spate.
- Ajungem imediat, spuse el zâmbind.
în acelaşi moment se auzi scârţâitul frânelor şi maşina se opri brusc. Miriam şi Ştefan fură aruncaţi în faţă şi apoi înapoi în scaunele lor.
- Ce-a fost asta? întrebă Ştefan alb de frică.
- Doar un biciclist, spuse tatăl lui Hiroshi foarte
liniştit.
într-adevăr, chiar în faţa lor ţâşnise brusc un biciclist -dar cum! Cu o mână se ţinea de coarnele bicicletei şi cu cealaltă balansa o tavă pe care erau patru boluri din care ieşea abur. Fericit că a fost numai o distanţă cât un fir de păr între el şi maşină, a pedalat mai departe.
- Aici îi vezi peste tot, explică Hiroshi într-o engleză fluidă. Dacă o femeie nu are chef să gătească, comandă ceva de la restaurant.
- Mâncarea este transportată întotdeauna cu bicicleta? se miră Miriam.
61
- Nu, nu întotdeauna. Câteva restaurante au şi motociclete cu câte o cutie din tablă suspendată.
-Ei sunt frica tuturor şoferilor, completă tatăl lui Hiroshi. Unii sunt ambiţioşi şi merg pe sens unic şi pe contrasens.
Bărbatul semnaliza şi reuşi să-1 depăşească pe biciclist.
- Cum reuşeşte să transporte bolurile fără să le scape? întrebă Miriam încă nedumerită.
In cele din urmă, tatăl lui Hiroshi opri maşina. Ştefan şi Miriam se uitară

miraţi în jur. Locul arăta ca aproape fiecare popas auto de pe autostrăzile din Germania. Dacă nu erau literele japoneze, n-ai fi crezut că eşti în mijlocul Japoniei.
într-o parte, lângă clădiri, pe un loc liber stăteau câteva autobuze vopsite în alb şi roşu.
- Voi puteţi să mergeţi cu autobuzul până în Tokushima, spuse tatăl lui Hiroshi. Prietenul meu locuieşte mai la margine. Pe la ora 17:00 ne întâlnim din nou aici.
- Vom fi punctuali, promise Hiroshi.
Cu chiu cu vai, tinerii coborâră din maşină. Picioarele le erau amorţite după atâta drum. Obosiţi, se îndreptară către autobuzele care aşteptau. Cea mai mare parte a autobuzelor erau goale. Dar Hiroshi o luă spre autobuzul care era plin cu oameni. Cu puţin efort, îşi făcură loc şi ei.
Un bărbat de vârstă mijlocie, care stătea pe unul din scaunele din faţă privi spre ei trei. Dintr-odată, el se ridică şi arătă cu capul spre Hiroshi. în acel moment, spuse ceva foarte încet, care nu era de înţeles. Hiroshi dădu din cap şi, foarte natural, se aşeză pe scaunul pe care bărbatul îl eliberase.
Lui Miriam şi Ştefan nu le venea să creadă. S-au înghesuit şi ei lângă Hiroshi.
- Vrei să spui că el ţi-a oferit locul! se miră Ştefan.
- De ce nu? Bărbatul ştie care sunt bunele maniere.
62
- în Japonia se ridică adulţii pentru copii? scutură Miriam nedumerită din cap. La noi este exact invers.
- Noi am învăţat la şcoală că tinerii din Europa sunt educaţi altfel decât cei din Japonia.
- De ce? întrebă curioasă Miriam.
- în Europa trebuie ca tinerii să-si formeze un caracter puternic. Pe când în Japonia se doreşte ca tinerii să aibă flexibilitatea bambusului, care se ridică atunci când se opreşte vântul şi ploaia.
- Aha, şi de aceea sunteţi voi aşa de răsfăţaţi, constată Miriam. Atunci, Japonia este paradisul copiilor!
- Să nu spui asta. Aici este foarte important să faci performanţă, chiar şi pentru copii. în fiecare şcoală, chiar şi în grădiniţă, se dau foarte multe examene. Acestea pot să fie un lucru rău pentru părinţi. Mulţi copii petrec tot timpul liber, până noaptea târziu, făcând ore suplimentare. Dacă nu trec examenul, părinţii sunt nevoiţi să-şi vândă casa sau să dea toţi banii ca să-i ofere copilului posibilitatea să meargă la studiu.
Miriam îşi muşcă buzele.
- Dacă este aşa, stau cu bucurie mai bine în picioare în orice mijloc de transport public.
După aproximativ un sfert de oră, autobuzul făcu prima oprire. Pe o melodie lentă, uşile se deschiseră lin.
- Am ajuns deja? întrebă Miriam lăsându-şi privirea să hoinărească. Se aflau pe o stradă unde erau numai magazine în şir. Nu lipsea nici ceainăria unde se putea bea ceai verde.
- Nu suntem încă în centrul oraşului, explică Hiroshi în timp ce se ridică, dar eu cred că este bine să ne începem aici căutarea.
Cu răbdare, tinerii se alăturară mulţimii de oameni care se împingeau

spre ieşire. Ajunşi pe stradă, Miriam, Ştefan şi Hiroshi au aşteptat până când au putut să folosească trotuarul fără obstacole. Cei mai mulţi călători au dispărut

rapid într-unui din restaurantele aflate pe marginea străzii.
- Şi acum? vru să ştie Ştefan. De unde începem căutarea?
- Cel mai bine este să mergem în fiecare bar şi să întrebăm pe oameni dacă ştie cineva persoane suspecte din acest loc, propuse Miriam.
Hiroshi dădu din cap.
- într-adevăr, acesta este singurul lucru pe care putem să-1 facem. Eu sper că nu vă supăraţi dacă întreb eu. Sunt japonez şi nu vor refuza să-mi răspundă cu respect şi să-mi dea informaţii adevărate.
- Nouă de ce nu ne-ar da? sări Miriam indignată.
- Răspunsuri veţi primi, dar nu ştiu dacă vor fi adevărate. Voi sunteţi străini. Unui străin nu este frumos să-i spui ceva negativ despre o localitate.
Miriam şi Ştefan înţelegeau acum. Binevoitori, au lăsat iniţiativa lui Hiroshi. Au luat la rând toate localurile. Hiroshi se comporta ca un adevărat profesionist. încerca, pe cât era posibil, să scoată informaţiile preţioase de la oameni. Miriam şi Ştefan îşi ţineau gura în spatele lui Hiroshi. De fiecare dată când erau afară, împreună, notau pe un caiet informaţiile obţinute. Din acestea se cristalizase tot mai mult o stradă aflată în apropiere. Pe această străduţă se afla o casă, o frizerie, despre care mulţi oameni spuneau că de ceva timp părea suspectă. Trebuie să fie acolo o frizeriţă, Miki, care de mult timp bătea la ochi. Conducea o bandă ce se întâlnea în mod regulat în frizeria micuţă.
Câţiva oameni o cunoşteau pe Miki din copilărie. Ei povesteau că, de ceva timp, lipsea foarte mult de la şcoală. Dormea în timpul zilei, iar noaptea umbla pe străzi împreună cu tot felul de ţipi, care erau spaima oamenilor.
- Din banda asta poate să facă parte şi japonezul pe care l-am întâlnit în Hawai, spuse Miriam foarte sigură.
- Exact! întări Ştefan. în Honolulu el a avut relaţii cu nişte persoane dubioase într-un magazin. Dar nu era o

frizerie. în sfârşit, cred că asta nu contează aşa de mult.
- Eu propun să găsim frizeria, spuse Hiroshi.
Zis şi făcut. Pentru că timpul zbura, tinerii grăbiră paşii. Cu ajutorul lui Hiroshi, au găsit foarte repede uliţa. Cu bătăi puternice de inimă, au intrat pe uşă. Un clopoţel cu un sunet strident le anunţă prezenţa. După o perdea, foşni ceva. Imediat apăru o femeie tânără şi frumoasă. Miriam observă imediat că faţa ei era acoperită cu mult fard.
- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia. Miriam se băgă în faţă.
- Sunteţi Miki?
- Nu, eu mă numesc Joko. Miki nu este astăzi aici. Ce doriţi de la ea?
- Atunci asta e. Noi eram în Hawai şi am vrut să ajungem în Japonia. Tatăl nostru este misionar.
- Misionar? o întrerupse brusc femeia, împotriva bunelor maniere din Japonia. Adevărat?

- Da, ridică Ştefan din sprâncene ofensat. Noi nu
minţim.
- Păi e minunat! Căutăm de o lună pe cineva care să ne povestească despre credinţa creştină. Dar până acum nu am găsit pe nimeni. De cinci săptămâni, Miki susţine că Isus trăieşte şi va veni din nou. Şi lui Miki nu îi place să povestească închipuiri. Din cauza asta vrem să ştim mai multe.
Tinerii rămaseră cu gura deschisă. Ce se întâmplă aici? Ei căutau o bandă de hoţi şi au găsit ce? Cineva, pentru care nu exista ceva mai important decât să afle despre Isus şi aceasta în mijlocul Japoniei!
- Noi putem să-1 întrebăm pe tatăl nostru, bolborosi
Ştefan.
- Ar fi frumos. Unde este tatăl vostru acum?
- Sus în Kawsawi, la centrul misionar, ca să înveţe limba japoneză.
65
- Rugaţi-1 să vină duminică pe la ora 19:00 aici. Noi vom fi toţi şi-1 vom aştepta.
- Da, cu plăcere, răspunse Miriam. Eu cred că el vine cu siguranţă. Dacă cineva îl invită să predice nu refuză niciodată.
- Mulţumesc, mulţumesc, se înclină cu mult respect Joko.
- Mulţumesc. La revedere, pe duminică!
Ameţiţi de-a binelea, au ieşit în stradă, ei care s-au crezut detectivi. Lucrurile arătau dintr-odată altfel decât şi le imaginaseră.
Ştefan şi Miriam se uitară unul la altul, încă sub efectul surprizei.
- Trebuie să ne grăbim, spuse Hiroshi blând, dar sigur. Dacă pierdem următorul autobuz, nu ajungem la timp la locul întâlnirii.
66

Cine caută pe cine?

- Aceşti tineri japonezi vor într-adevăr să le povestesc ceva despre Isus? clătină din cap, neîncrezător, misionarul Peters.
- Da, taţi. Aşa a spus frizeriţa Joko. Şi noi am fost la fel de miraţi ca tine acum. Miriam privea spre Ştefan.
Acesta confirmă din cap.
- Ei te aşteaptă duminică, la ora 19:00.
- Da, bine. Dacă m-au rugat să predic, bineînţeles că mă voi duce.
- Asta i-am spus şi noi lui Joko, râse Miriam.
- Parcă te şi văd în frizerie... Putem să venim şi noi?
- De ce nu? spuse tatăl, întorcându-se apoi către soţia lui: Mă însoţeşti şi tu?
- Nu cred. Copiii sunt de-ajuns. Eu aş vrea o seară liberă să studiez hărţi şi să-mi fac planuri. Sunt de părere că trebuie, după un timp, să descoperim unde ne vrea Dumnezeu.
- Da, ai dreptate. Săptămâna viitoare începem să căutăm mai intens.
Misionarul Peters îi luă de după umeri pe copii.
- Cum aţi ajuns voi în această frizerie?
Miriam şi Ştefan se înroşiră brusc. Se aşteptaseră la această întrebare. în niciun caz nu se gândeau să mărturisească că au făcut-o pe detectivii pe propria răspundere.
- Păi din cauza lui Hiroshi, bolborosi Miriam. Spunea că vrea să intre

odată acolo.
- Da, dădu Ştefan din cap. în timpul discuţiei am spus
67
că tatăl nostru este misionar. Vai, să fi văzut cum a sărit ea!
Inima lui Ştefan bătea acum tot mai tare. De ce avea dintr-odată un sentiment de vinovăţie? Din fericire, tatăl lor se mulţumi cu acest răspuns. Uşuraţi, Ştefan şi Minam au dispărut după ce au spus noapte bună părinţilor lor.
- încă o dată a ieşit bine, şopti Ştefan. Minam respiră şi ea uşurată.
- Eu cred că este bine să renunţăm la căutarea hoţului de paşapoarte. Ne facem numai necazuri. în afară de asta, pe noi nu ne mai interesează ce fac hoţii, acum avem alte paşapoarte.
- Nu! refuză Ştefan, ţipând, fără să vrea, prea tare. Trebuia să-şi controleze vocea ca să nu audă şi părinţii. Eu nu văd aşa lucrurile. Eşti egoistă. Acum avem paşapoarte, da, este clar. Dar ce fac ceilalţi cărora li se vor fura paşapoartele? Nu te interesează? Eu cred că trebuie să facem tot ce putem ca să prindem banda.
Miriam ridică din umeri. Când fratele lui era prins de plăcerea aventurii, era foarte greu să-1 faci să se oprească.
- De dragul tău, o să căutăm mai departe. Dar nu acum, pentru astăzi îmi este de-ajuns.
Ştefan ar fi vrut să mai continue discuţia, dar fu întrerupt chiar în momentul în care începu să vorbească.
Hiroshi apăru ţopăind vesel de după colţ şi străbătu holul lung până la ei.
- Le-am povestit părinţilor mei despre Joko din frizerie, zâmbi el nevinovat.
- Şi? Vocea lui Ştefan suna destul de supărată.
- S-au bucurat foarte mult. îmi pare rău că trebuie să plecăm imediat. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo când tatăl vostru le vorbeşte.
- De ce nu-şi prelungesc vacanţa?
- Imposibil. Universitatea aşteaptă. Trebuie să ne întoarcem.
68
- Păcat, spuse Miriam lăsându-şi umerii în jos.
Deci, încă o dată, un „la revedere" într-un timp aşa de scurt.
- Sperăm să ne vedem cândva.
- Cu siguranţă! spuse el, punând mâna pe umărul lui Miriam.
- Poate! îl corectă Ştefan. Un timp tăcură toţi trei.
- Ce părere ai despre bandă, despre Joko şi Miki? încercă Ştefan să deschidă din nou discuţia.
Hiroshi clătină gânditor din cap.
- Eu nu cred că ei au legătură cu criminalii.
- Părerea ta este că ea nu are vreo legătură cu o bandă care face trafic cu paşapoarte.
- Nu pot să cred asta. Frizeria pare un loc ciudat şi degradat, dar închipuirea oamenilor a colorat totul prea mult.
- Exact! strigă Miriam triumfătoare. Această căutare n-are niciun rost. Noi n-o să-i găsim pe hoţi niciodată.
- N-a fost chiar fără rost, spuse Hiroshi privindu-i în ochi.

- De ce? întrebă nedumerit Ştefan. Noi n-am găsit nici măcar o urmă şi am întrebat peste tot.
- Nu asta contează, spuse Miriam înţelegând ceea ce dorise să spună Hiroshi. Dacă noi n-am fi căutat, probabil Joko nu se întâlnea cu cineva care să îi spună ei şi grupului despre
Isus.
- Aha, zâmbi Ştefan. Da, dacă priveşti aşa, pentru toate
lucrurile există un sens.
- Cel mai bun sens, pe care a putut să-1 aibă acest lucru. Ştefan şi Miriam aprobară din cap. Dintr-odată, se
simţeau plini de pace şi importanţi.
- Dar ce vă spun eu vouă, mormăi Ştefan cu încăpăţânare. O să-i găsesc pe hoţi, chiar dacă trebuie să caut până la sfârşitul vieţii mele!

Duminică seara în frizerie
Când Ştefan şi Miriam au intrat după tatăl lor într-o cameră din spatele frizeriei, aproape li s-a oprit respiraţia. Un grup de tineri, care nu păreau persoane de încredere, stăteau îngrămădiţi pe duşumea.
Ochii lor erau machiaţi în culori închise, ridurile din jurul gurii arătau că băuseră câteva nopţi. Le aminteau despre oamenii din Germania pe care îi găseşti în jurul gării şi în parcuri, locurile unde se întâlnesc drogaţii. Doar frizurile lor erau altfel: tunsori sălbatice cu creastă. Cel mai probabil, erau punkişti din Japonia.
Ezitând, Miriam, Ştefan şi tatăl lor păşiră printre tineri. în mijlocul camerei, se afla un scaun liber. Din mijlocul tinerilor se ridică o femeie frumoasă, machiată şi ea foarte intens.
- Vă rog să luaţi loc aici! Mulţumesc mult că aţi venit.
- Joko, şopti Miriam şi îl privi cu coada ochiului pe Ştefan. Dar băiatul părea absent. Miriam ştia deja de ce. începu să numere persoanele prezente. Tipic pentru Ştefan, zâmbi liniştită Miriam. în clipa următoare, Ştefan se întoarse spre ea.
- Sunt 28.
Miriam, care stătea încă în uşă, era tot mai mult împinsă spre mijlocul camerei. Când micuţa cameră nu-i mai putu cuprinde pe toţi oamenii ce soseau mereu, câţiva s-au aşezat în frizerie.
- Dincolo sunt încă opt, şuşoti ea.
- Atunci sunt în total 36, calculă Ştefan mai departe, în cele din urmă găsiră un loc lângă perete, ca nimeni

să nu-i calce pe picioare.
Toţi ochii erau acum îndreptaţi spre tatăl lor care ocupase scaunul ce i se oferise. Misionarul începu să vorbească. Dar cum vorbea? Miriam şi Ştefan nu-1 mai auziseră niciodată vorbind aşa: plin de entuziasm, în limba engleză, pentru aceşti oameni tineri care nu ştiau despre Isus Hristos decât că este un nume. Isus Hristos este Fiul Lui Dumnezeu, care a trăit printre oameni. El a vorbit despre păcat, despre iertare şi despre o viaţă nouă. Miriam şi Ştefan urmăreau pe rând feţele tinerilor japonezi. Se întrebau ce gândeau. în orice caz, ceea ce se vedea era entuziasmul misionarului care îi prinsese şi pe ceilalţi. Când tatăl lor încetă să mai

vorbească, o bună bucată de vreme fu linişte.
Apoi Joko se ridică şi îşi făcu loc printre ceilalţi până la misionar.
- Mulţumesc. Ne-aţi fost de mare ajutor, spuse ea. Păcat că Miki nu a putut să vină.
- Şi altădată, dacă mai doriţi să aflaţi despre Isus.
- Da, vrem foarte mult. Aşa ceva nu am auzit niciodată. Noi am simţit că dumneavoastră ne spuneţi adevărul.
Un murmur de confirmare, din ambele camere s-a alăturat cuvintelor ei.
Miriam şi Ştefan aproape nu puteau să creadă că aşa poate să fie lucrarea unui misionar. Aici nu făcuse nimeni vreun efort ca să convingă doi sau trei oameni să vină la evanghelizare. Aici erau treizeci şi şase de tineri care căutau cu disperare pe cineva care să le spună despre Isus şi aproape nu găseau.
- Şi Miki v-a făcut să vă gândiţi la Isus? Ea de unde a auzit?
- Nu ştiu, ridică Joko din umeri. într-o zi, acum o lună şi jumătate, mi-a spus brusc că vrea să trăiască pentru Isus. A găsit undeva o biblie şi a citit-o.
- Peste aproximativ şase săptămâni va avea loc o evanghelizare în localitatea învecinată, spuse domnul Peters.
71
O întâlnire unde puteţi să aflaţi mai mult despre Isus.
- O, da, o să închidem un microbuz, spuse Joko plină de bucurie.
Misionarul îşi aruncă privirea peste mulţimea de tineri. Stăteau pe jos sau se rezemau nepăsători de pereţi. în Germania, nu era posibil să spună Evanghelia unui grup de punkişti, iar aceştia să asculte aşa cum au făcut aceşti tineri.
- înainte putem să ne mai vedem de câteva ori, dacă voi doriţi.
Cei mai mulţi dintre ei au încuviinţat bucuroşi.
- Este posibil să veniţi aici şi săptămâna viitoare la aceeaşi oră? întrebă Joko, înclinându-se reverenţios.
- Nicio problemă, vin cu plăcere!
Nici nu termină de dat răspunsul că tinerii îl şi înconjurară entuziasmaţi.
Niciodată nu mai întâlniseră japonezi care să-şi exteriorizeze atât de vizibil sentimentele.
- Eu îţi spun că tata a intrat în ceva necurat, şopti Miriam.
Ştefan râdea în sinea lui.
- Când va apărea cu ei la o evanghelizare, oamenii nu vor crede că este un misionar.
- Ce ar spune? vru să ştie Miriam.
- Vor crede probabil că vine o bandă cu şeful ei. Sau tu crezi că aceşti ţipi vor arăta altfel în patru săptămâni?
- S-ar putea să ai dreptate, ridică Miriam din umeri. Dar ăsta nu e cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla.
- Din contră. Prin acest „şef al bandei" vom obţine, cu siguranţă, contacte cu lumea mafiei. Şi de ele avem nevoie, dacă vrem să-i prindem pe hoţii paşapoartelor!

72

Trebuie să rămâneţi aici!

Ştefan şi Miriam stăteau cu capetele puţin plecate, aşa ca să poată vedea cu coada ochiului grupul de punkişti care se aflau foarte aproape de ei.
Cei mai mulţi oameni care veneau la evanghelizare arătau foarte îngrijit.
într-adevăr, părea o întâlnire de oameni liniştiţi, dacă nu era grupul împreună cu Miki şi Joko. Era vizibil cum unii din cei prezenţi îşi puneau portofelele în siguranţă în alte buzunare. Erau şi câţiva care zâmbeau prietenoşi spre grup, dar în ochii lor se observa nesiguranţă.
Miriam îi înţelegea foarte bine, nici ea nu ar fi vrut să se întâlnească noaptea cu astfel de oameni.
Tatălui lor i se părea că această situaţie nu punea nicio problemă. Stătea fericit în mijlocul mulţimii de tineri, deja foarte ataşaţi de el. Miriam privea spre Miki. Aşa o femeie nu a aşteptat să întâlnească în Japonia.
Pentru nimic nu ar fi făcut-o pe ea lidera grupului. De obicei, în Japonia bărbaţii sunt cei care au ultimul cuvânt. Dar Miki părea persoana care voia să preia responsabilităţile bărbaţilor. Ea spunea deschis ceea ce gândea, indiferent de părerea celorlalţi. Acest lucru a impresionat-o pe Miriam şi credea că şi pe oamenii tineri din Japonia care o ascultau în mod voluntar.
în afară de asta, Miki radia căldură şi entuziasm.
Cu un gest discret, Miriam se uită la ceas. După cum decurgeau serile de evanghelizare, urma imediat momentul în care cei invitaţi erau chemaţi să ia o decizie. Cum va reacţiona această mulţime de tineri? Miriam simţea o mare tensiune şi începu să se roage în linişte.
Şi apoi - nu putea să-şi creadă ochilor - dintr-odată, în

dreapta şi în stânga ei, s-au ridicat mâini.
- Cine vrea să-L primească pe Isus Hristos ca Domn? Peste tot erau mâini ridicate ca la comandă. Tot
grupul, fără nicio excepţie, se decisese pentru Hristos. Nu putea să fie adevărat. Miriam îl căută din ochi pe Ştefan. Acesta era la fel de uimit ca ea. Cu siguranţă, trebuia să fie la mijloc o neînţelegere. Nu cumva înţeleseseră punkiştii ceva greşit?
- Tu, pâsâi Miriam, apropiindu-se de cineva din grup. De ce ai ridicat mâna?
Tânărul zâmbi prietenos.
- Pentru că eu de acum vreau să-I aparţin lui Isus.
- Şi eu! se auzi din cealaltă parte.
- Şi eu, şi eu. Veneau ecouri din faţă, din spate, din dreapta şi din stânga.
Era cel mai nebunesc lucru pe care Miriam îl trăise vreodată. Dacă ar povesti aşa ceva în Germania, cu siguranţă n-ar crede-o nimeni.
Dar era şi foarte frumos. De fapt, acesta era motivul pentru care ei veniseră în Japonia. Doar această seară, singură, era îndeajuns de valoroasă pentru tot ce li se întâmplase până acum.
Miriam se uită la tatăl ei. Puteai să vezi şi de la depărtare cât de mare era bucuria lui.
Când au urcat în microbuz, erau un grup foarte fericit. Miki a condus la venire şi acum, la întoarcere, tot ea a luat volanul. Era un şofer bun, care conducea bine. Domnul Peters s-a aşezat lângă ea.
- Ce bine că vă cunoaştem, spuse Miki. Dumneavoastră ne-aţi ajutat foarte mult.

Misionarul clătină din cap.
- Mi se pare că voi L-aţi găsit fără mine pe Isus, eu nu am făcut nimic.
- Nu spuneţi asta. Când aţi predicat pentru noi, în
74

toate duminicile seara, a fost foarte important.
- Se poate. Dar dumneavoastră aţi auzit despre Isus şi aţi vrut să ştiţi mai multe înainte să apar eu.
Miki apăsă pedala de acceleraţie la maximum.
- Şi dumneavoastră ne-aţi arătat că dorim ceva care într-adevăr există. Nu ştim ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră. Ne bucurăm deja de următoarea întâlnire de duminică seara.
- Atunci eu nu voi mai fi aici, spuse domnul Peter.
- Nu! Miki frână aşa de tare că maşina aproape derapa. Surprins, domnul Peters se lipi de scaun. Totul nu dură decât un moment şi Miki prelua din nou controlul.
- Dumneavoastră nu aveţi voie să plecaţi! Trebuie să rămâneţi aici! strigară ei. Avem nevoie de dumneavoastră!
Domnul Peters clătină din cap.
- Sincer, îmi pare rău, dar nu se poate. Timpul nostru în Kawaisa este încheiat. Soţia mea pregăteşte deja bagajele. Plecăm vineri. Sperăm să găsim locul pe care 1-a pregătit Dumnezeu pentru noi. Şi eu cred că trebuie să mergem foarte departe. Căutarea noastră aici, în zonă, nu a dat rezultate.
Miki se gândi un moment.
- Probabil Tokushima este locul pe care-1 căutaţi! Domnul Peters o privi pe Miki un timp în linişte. Se
gândise şi el de multe ori la asta, dar erau aşa de multe lucruri care le stăteau împotrivă.
- Un misionar are nevoie de o cameră în care să se întâlnească cu oamenii. Camera din spatele frizeriei este mult prea micuţă. O biserică trebuie să crească şi pentru asta este nevoie de spaţiu. în afară de aceasta, am nevoie de un loc unde să locuiesc cu familia mea. Eu cred că, dacă Dumnezeu a pregătit un loc, El ne dă şi spaţiile de care avem nevoie.
- Dacă ar fi spaţii, aţi rămâne?
- Da, normal. Atunci ştim exact că acela este locul în care Dumnezeu vrea ca eu să rămân.
75
- Bine.
Miki schimbă viteza la o treaptă superioară.
- Eu ştiu o casă mare, care este goală de peste un an. Probabil putem să o închiriem.
- Când?
- Chiar acum. Mergem direct acolo. Noi o închiriem şi dumneavoastră rămâneţi aici. Promiteţi?!
Peters aprobă din cap. Ce scuză putea să mai inventeze acum? Această Miki îl lua prin surprindere, ceea ce nu era deloc normal în Japonia.

Semnul peştelui

Când microbuzul se opri, era aproape noapte. Miki deschise uşa şi sări.
- Asta e clădirea, strigă ea. Aceasta este casa despre care v-am vorbit!
Domnul Peters îşi forţă ochii ca să vadă ceva.
într-adevăr, se putea vedea conturul unei porţi şi a unui perete. împinse portiera şi coborî, dar nu aşa de uşor ca Miki.
- Coborâm şi noi? întrebară Miriam şi Ştefan din spate. într-o clipă ajunseră lângă tatăl lor. Câţiva dintre tinerii japonezi li s-au alăturat.
Peste poarta frumoasă din fier, neagră strălucitoare, cu multe ornamente, misionarul trecu uşor cu mâinile. Chiar în mijlocul mişcărilor, se opri mirat.
- Ce este, taţi? întrebă Miriam.
- Tocmai am... acum pot să văd şi eu, şopti el emoţionat. Semnul peştelui!
Da, nu era nicio îndoială, era semnul peştelui. Ştefan nu înţelegea deloc de ce era aşa de emoţionat. Ce fel de semn? Un peşte, na şi?
- Semnul peştelui era semnul recunoaşterii primilor creştini din împărăţia Romei. Ei erau urmăriţi şi semnul îi ajuta să se descopere între ei, fără ca romanii să-şi de seama. Isus a spus că ucenicii Lui trebuie să fie pescari de oameni. De aceea, ei au decis să aibă acest semn. Mai mult decât atât, literele cuvântului *peşte* în limba greacă reprezintă iniţialele de la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Salvator.
- Şi acest semn este acum pe poartă? Miriam nu putea să cuprindă cu mintea ei ceea ce spusese tatăl. Cum a ajuns
77
tocmai în Japonia?
- Asta mă miră şi pe mine. Probabil Dumnezeu ne spune să rămânem aici.
Intr-o decizie spontană, tatăl se întoarse către Miki.
- Dacă reuşim să închiriem această casă, eu rămân în Tokushima! spuse el cu o voce răguşită.
- Dar n-aţi văzut casa, se miră Miki.
- Nu contează. Eu ştiu acum că acesta este locul în care Dumnezeu vrea să ne aibă.
Spunând aceasta, îi îmbrăţişa pe Ştefan şi pe Miriam. Dacă putem să închiriem casa aceasta, rămânem în Tokushima. Pentru un moment se făcu linişte.
- Bine, spuse Miki pe un ton ferm. Să vedem dacă este cineva aici. Cu mult curaj, ea apăsă pe clanţă. Poarta nu era încuiată şi se deschise fără probleme.
Domnul Peters ezită puţin.
- Eu nu ştiu dacă este bine chiar să intrăm...
- Nicio frică. Miki şi ceilalţi japonezi râdeau.
- Noi nu v-am întins nicio cursă. Hai, veniţi!
Toţi se îngrămădiră prin poarta deschisă şi îi împinseră şi pe domnul Peters, pe Miriam şi Ştefan.
- Dacă cineva cheamă acum poliţia, şopti Ştefan către sora lui. Cine ar crede că noi nu vrem să facem rău?
- Cel mai posibil nimeni. Aşa cum arată ei şi cum ne comportăm, intrăm imediat toţi în puşcărie.

Acum Miriam era într-adevăr foarte fericită că puteau să vorbească o limbă pe care japonezii nu o înţelegeau. Dacă tinerii înţelegeau ceea ce şuşoteau poate că s-ar fi supărat.
Pietrişul de pe cărare scârţâia sub tălpile lor. Terenul pe care se afla casa părea să fie uriaş. Străbătuseră deja câteva sute de metri şi încă nu ajunseseră la clădire.
- Aici putem să facem un loc de joacă, le spuse tata lui Ştefan şi Miriam.
- Dar, te rog, nu pentru copii mici, o întoarse Ştefan.
78
Câteva mese pentru tenis n-ar fi rău.
- Sigur, într-o ţară ca Japonia, numaidecât, zâmbi tatăl.
- Opriţi-vă, am ajuns. Miki, aflată înaintea grupului, deschise larg braţele. Imediat se opriră toţi.
- Să vedem dacă aici este vreun întrerupător pentru lumină, murmură ea. Aha, aici sunt câteva trepte... aici trebuie să merg întâi sus...
Aproape fără zgomot ţopăi pe scări. Apoi, se aprinse o lumină puternică.
- Aaa..., spuse Miriam şi Ştefan aproape în acelaşi timp.
Ceea ce li se descoperea depăşea toate aşteptările. Era o casă minunată, cu două etaje.
- E locul ideal! exclamă tatăl. Dacă prin interior este la fel cum arată pe afară, atunci pot să spun că am tras un loz mare!
Miriam şi Ştefan zâmbeau fericiţi. Le plăcea gândul că aceasta ar putea fi noua lor casă, chiar dacă vor sta doar câteva săptămâni aici, deoarece trebuiau să meargă la o şcoală germană în alt oraş. Ar fi un sentiment minunat să se poată întoarce aici. Dar acum erau doar visuri. Cine ştie dacă locul era de închiriat.
- E agăţată o tăbliţă aici. Cred că a lăsat-o proprietarul pentru cei interesaţi. „Cine doreşte să închirieze această casă să ţină legătura cu Kazushito Hosokawa..." Aici Miki se opri brusc. Pe el îl cunosc. Soţia lui vine la Joko la tuns. Mergem chiar acum la el.
- Nu este puţin prea târziu? întrebă domnul Peters puţin stânjenit.
- Ah, staţi fără grijă! Dumneavoastră doriţi această casă sau nu? Şi eu vreau să rămâneţi aici!
Domnul Peters zâmbi.
79
- Sigur că rămân, spuse el încet. Aceasta este o promisiune. Totuşi, aşa de târziu nu aş vrea să deranjez pe cineva. Asta încalcă bunele maniere chiar şi în Germania.
Miki dădu din cap.
- Atunci este bine, spuse ea ascultătoare. Când doriţi să mergeţi la Hosokawa... ?
- Cred că mâine după prânz ar fi foarte bine. Atunci pot să vin împreună cu soţia mea.
- Este bine să o luaţi şi pe Joko. Ea poate să vă arate unde locuieşte proprietarul.   în   afară de   asta,   soţia lui Hosokawa o simpatizează.
- O idee foarte bună. Domnul Peters respiră adânc şi uşurat. O să trecem mâine la ora 15:00 pe la Joko. Şi în ceea ce priveşte casa, eu cred că o avem deja.
80

Acesta este locul promis

Kazushito Hosokawa trăia într-o locuinţă tipic japoneză, foarte îngrijită. Trei trepte, suspendate pe două beţe, duceau sus, înspre intrare.
- Uite acoperişul şi aceste ornamente frumoase, remarcă Ştefan plăcut surprins.
- Da, sunt minunate, răspunse Miriam. Dar mie îmi place mai mult grădina. Priveşte această piatră, aceste plante şi aceşti copaci micuţi: sunt un peisaj în miniatură.
- într-adevăr!

Amândoi erau convinşi că nu mai văzuseră niciodată înainte ceva atât de frumos. în spatele a toate acestea erau cu siguranţă foarte multă muncă şi mulţi bani investiţi. Durează o viaţă de om ca un bonsai să devină aşa de frumos, învăţaseră deja acest lucru despre Japonia.
- Ar fi bine să ne descălţăm, spuse Joko, în timp ce se aplecă să-şi deschidă şiretul.
- Ştim deja, zâmbi doamna Peters şi se aplecă să-şi scoată cizmele de iarnă.

Sus, în munţi, era foarte rece, în timp ce aici, în vale, venise primăvara. Domnul Peters iradia.

în vârful picioarelor, urcară toţi cinci treptele. Lângă uşa mare, din pânză, cu ramă din lemn era un mâner cu model deosebit. Curioasă, Joko apucă mânerul şi lovi de câteva ori.
- Să sperăm că este cineva aici.

După un timp, Joko lovi încă o dată. De această dată cu succes. Se auzeau paşi. Apoi, o doamnă japoneză cu părul alb, cu o faţă drăguţă, îmbrăcată în haine europene, se ivi în

81

prag. îi privea întrebătoare.
- Acesta este misionarul Peters cu familia lui, spuse Joko. El doreşte să închirieze casa de la râu.
- Casa de la râu? Miriam şi Ştefan se priveau surprinşi. Noaptea trecută nu văzuseră niciun râu în apropiere.
- Super, clipi Ştefan spre sora lui. Din ce în ce mai bine!
- Oh, atunci vă rog intraţi, spusese doamna în vârstă. Soţul meu este în camera de lucru. Vă conduc la el.

Femeia îi conduse prin două camere cu puţină mobilă.
- Vă rog, intraţi, spuse ea şi împinse uşa uşoară din hârtie.

Domnul Peters şi ceilalţi ezitară un moment. La o masă de birou, în partea cealaltă a camerei, stătea un japonez ce îi privea plin de interes.
- Aceşti oameni vor să închirieze casa de la râu, spuse femeia cu vocea ei prietenoasă şi blândă. Coafeza mea, Joko, i-a adus aici.
- Bine, foarte bine! răspunse bărbatul tot pe acelaşi ton. Mă bucur că putem să scăpăm în sfârşit de casa asta, spuse el, după care se aplecă într-o parte a biroului şi începu să scotocească ceva într-un sertar.
- Aici sunt cheile, spuse el şi se uită din nou în sus. Şi actele. Dacă doriţi, vă rog să semnaţi acolo.

Peters păreau că visează, aşa de repede mergeau lucrurile. Sau poate la mijloc era o neînţelegere.
- Noi încă n-am văzut toată casa aşa de bine, interveni doamna Peters.

- Eu am văzut-o, spuse soţul cu voce sigură. Este o casă foarte frumoasă, pare că este făcută pentru noi. în afară de asta, pe poartă este semnul peştelui.
Apoi domnul Peters făcu câţiva paşi în faţă, luă pixul, care fusese deja pregătit şi semnă contractul de închiriere.
- Ce am vrut să mai întreb, spuse el în timp ce băga
82
cheia în buzunar. De ce este semnul peştelui pe poartă?
Bărbatul bătrân zâmbi cu un zâmbet care arăta înţelepciune.
- E foarte simplu de explicat. Proprietarul de mai înainte a avut o pescărie. Miriam şi Ştefan se abţinură să nu pufnească în râs. îşi doreau să iasă din cameră cât mai repede ca să se sature de râs. în această casă de lux, era nepoliticos să se comporte aşa.
- Un crescător de peşte, izbucni Ştefan, când au ieşit din casă. Eu nu mai pot!
- Ce-i aşa de comic aici? murmură tata.
Miriam şi Ştefan îşi ridicară privirea spre el. Se vedea că nu era aşa de supărat cum părea.
- Ah, taţi, oftă Miriam, noi am crezut că e un semn creştin şi acum aflăm că nu este altceva decât un anunţ de pescărie. Nu crezi că este comic?
- Da, probabil comic, răspunse tata gânditor. Dar, gândiţi-vă - nu este important din ce motiv a pus proprietarul acest semn, pentru noi a fost un semn că această casă este a noastră. Dumnezeu a promis că va pregăti locul în care vrea ca noi să fim. Şi El a făcut aceasta. Sau are cineva dintre voi vreo îndoială?
- Nu taţi, spuse Miriam încrezătoare. Este casa noastră şi noi ne bucurăm grozav.
- Deci, acum vreau să inspectez această casă minunată.
Plină de energie, mama îşi încălţă cizmele.
Aproximativ zece minute a durat drumul până la noua lor casă, iar Joko le-a arătat drumul.
- Uite o dată aici, şopti Ştefan şi arătă cu capul în faţă. Acest magazin arată ca magazinul lui Mendez din Honolulu. Miriam urmări privirea lui. într-adevăr, faţada era la fel de urâtă şi plină de reclame. Diferit era doar scrisul în japoneză, dar, oricum, semănau foarte mult.
83
- Pe acesta vrem să îl vizităm odată, şopti Ştefan.
- Când? 1-a întrebat Miriam încet.
- Curând, când ne putem furişa.
- Dar ce se întâmplă dacă nu mai găsim magazinul?
- Nebunie, eu sigur îl găsesc. Memorez drumul exact. Ştefan avu noroc, maşina făcu doar două cotituri. Acum, la lumina zilei, au putut să vadă mai clar cum arăta casa. Grădina nu era aşa japoneză, avea mult gazon şi copaci. Părea un loc ideal pentru copii. Au văzut râul liniştit şi nu foarte lat curgând prin marginea grădinii. O parte a lui delimita graniţa terenului şi pe partea cealaltă se deschidea o pădure deasă, sălbatică. Era o zonă extraordinară, aproape ca într-o poveste.
Fericiţi, o luară pe cărarea îngustă din pietriş până la casă. Ajunşi acolo,

tatăl scoase cheia din geantă şi deschise uşa cu o mişcare elegantă. Uşile din această casă erau adevărate, din lemn tare, şi nu arătau deloc ca cele japoneze, din pânză.
Miriam şi Ştefan alergau prin casă şi deschideau toate uşile, una după alta. La fel şi camerele: nu erau aşa de mici cum se obişnuia aici.
- Această casă are o centrală termică adevărată! se miră mama.
Acesta era un lucru special. în nicio altă casă din Japonia nu mai văzuseră aşa ceva.
- Nu este doar o centrală termică, este şi pentru aer condiţionat, spuse tata în timp ce deschidea tabloul. Vara putem să răcorim casa.
- Cel mai probabil, peştii au avut nevoie de o climă echilibrată, voia Ştefan încă o dată să aducă aminte de semnul de pe portă.
- Aici jos este o baie superbă, strigă Miriam. Are şi duş.
- Am văzut deja. Veniţi, eu sunt curios ce ne aşteaptă

sus.
Joko se opri pe trepte.
- O să deschid geamurile. Această casă nu a fost aerisită de mult timp.
Sus, la capătul scărilor, stătea deja tata. Atunci când deschiseră uşa mare, rămaseră toţi fără cuvinte, inclusiv Joko.
Uşa avea acces la o sală adevărată, o cameră foarte mare. Nu puteau să creadă.
- Acesta este spaţiul ideal pentru întâlniri, murmură tata. Nu se poate, nici nu ştiu ce să mai spun! Incredibil!
Apoi o îmbrăţişa pe soţia lui. Căutarea lor avea un sfârşit fericit. Se aflau în locul pregătit de Dumnezeu pentru ei. Miriam şi Ştefan se furişară pe trepte, în partea de jos.
După un timp, părinţii îi urmară.
- Nu m-am gândit niciodată că poate exista aşa o casă în Japonia. într-adevăr, pare făcută pentru noi.
Mama nu putea să-şi revină din mirare.
- O să stăm noi aici, jos? întrebă Miriam.
- Sigur, răspunse mama.
- Super! zâmbi Ştefan cu gura până la urechi.
Suuuper!
Mama, Miriam şi eu vrem să descoperim zona. Vrem să vedem în care magazin putem să facem cumpărăturile şi
aşa...
- Puteţi să mergeţi, dacă vreţi. Numai să nu vă
rătăciţi!
- Mamiiiii!!! Ce crezi tu despre noi? Nu mai suntem
copii mici.
Fără să se mai uite în urmă, Ştefan şi Miriam o luară la fugă pe scări, în

jos, pe cărarea îngustă din pietriş, după care ieşiră pe poarta mare din fier.
- Tu vrei să mergem la magazin? Am dreptate? întrebă Miriam.
- Da, sigur, ce altceva.
Drumul până acolo nu era foarte lung. Dar când s-au apropiat, simţeau cum le bate inima. Traseră încă o dată adânc aer în piept, apoi Ştefan apăsă pe clanţă.
Numai că de această dată nu mai era un sunet strident, era doar un clopoţel care anunţa cu un clinchet uşor intrarea lor.
Ştefan şi Miriam se priviră speriaţi.
- Ce doriţi dumneavoastră?
Un bărbat tânăr şi îngrijit veni spre ei.
- Ne mai gândim, spuse Miriam în timp ce privea în jur.
Acest magazin nu semăna deloc cu cel din Honolulu, aşa cum se gândiră ei. Aici totul era foarte curat şi foarte ordonat. De afară, avuseseră altă impresie, dar înăuntru atmosfera era surprinzător de normală.
- Noi avem doar o întrebare, spuse Ştefan, care încă nu voia să renunţe.
- O întrebare? zâmbi prietenos bărbatul tânăr. Ştefan dădu din cap.
- Da, aş vrea să ştiu de la dumneavoastră dacă există cineva aici, în localitate, care face parte dintr-o bandă de hoţi de paşapoarte.
Bărbatul tânăr se uită în sus cu groază. Fizionomia lui rămase însă la fel prietenoasă, numai un rictus al feţei şi o sclipire în ochi îi trădau sentimentele.
- Nu, spuse el, despre o asemenea bandă nu ştiu nimic. Şi, dacă există aşa ceva prin preajmă, ea este condusă de una, Miki. Şi după cum am auzit în ultima vreme, un străin necunoscut este împreună cu ei, un bărbat de vârstă mijlocie. Probabil el e cel pe care îl căutaţi. Puteţi să mergeţi în frizeria...
- Bine, îl întrerupse Miriam.
în acel moment îi era indiferent dacă încalcă regulile bunului simţ din Japonia. Pe acest bărbat îl cunoaştem, cu siguranţă nu este el. Mulţumim pentru informaţia

dumneavoastră. Miriam îl luă pe Ştefan de mână şi îl trase spre uşă.
- Mulţumesc, spuse ea încă o dată. Mulţumesc mult. încă o dată, clopoţelul scoase un clinchet uşor, uşa se
deschise şi ajunseră în stradă.
Ştefan scutura din cap fără să înţeleagă.
- Poţi să-ţi imaginezi? El 1-a acuzat pe tata. M-am convins, trebuie să renunţăm la căutarea noastră, murmură băiatul foarte încet.
- Exact, de aceeaşi părere sunt şi eu. Acum este totul bine. Trebuie să fim fericiţi şi să uităm de paşapoarte.
- Ştii ceva? Ştefan se opri în mijlocul trotuarului. Acum simt cât sunt de fericit! Cu adevărat fericit. Eu sunt de părere că am fost protejaţi.
- Cu adevăraţi protejaţi. Putea să fie mai rău, spuse Miriam şi îl împinse pe fratele ei în direcţia spre casă.